

Arrest

nr. 267 669 van 1 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die verschijnt voor verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 11 oktober 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 3 december 2019 om internationale bescherming.

Op 19 augustus 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering

van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J. J. A. P. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Cali (Colombia) op (...) 1986 en bent altijd in die stad blijven wonen totdat u Colombia hebt verlaten. Uw vader was actief in de drugshandel in de tijd dat het kartel van de gebroeders R. (...) de touwtjes in handen hadden. In 1995 kwam uw vader, die niet bij jullie woonde, in jullie huis onderduiken. Enkele dagen later werd hij door bendeleden doodgeschoten.

Na het voltooien van het middelbaar onderwijs deed u diverse jobs, onder andere als verkoper van gsm-toestellen. Uw laatste werk in Colombia was als verkoper van etenswaren. U bent op 29 april 2016 getrouwd met S. T. M. (...) en jullie hebben samen een minderjarige zoon die zich bij jullie in België bevindt. Zij is eveneens geboren in Cali, op (...) 1994, maar verhuisde met haar familie naar Ecuador toen ze ongeveer negen jaar oud was. Ze ging er naar school en begon aan hogere studies, maar werd slachtoffer van seksueel misbruik en besloot daarom haar studies te staken en terug te keren naar Colombia, waar jullie een relatie begonnen.

Uw problemen begonnen toen u midden juni 2019 werd benaderd door een man die vroeg of u de zoon was van "El Gago", wat de bijnaam van uw vader was geweest. U merkte dat hij zich bijzonder inspande om te laten zien dat hij uw vader had gekend vroeger. Uiteindelijk kwam de man terzake en liet hij verstaan dat uw vader hem nog geld verschuldigd was, en dat hij verwachtte dat u het zou betalen. U wees dat resoluut van de hand door te zeggen dat u met heel die zaak niets te maken had, maar de man zei dat u zich geen zorgen moest maken, dat hij u wel zou weten vinden, en vertrok dan.

Op 17 juni 2019 werden er aan u en uw zoon paspoorten uitgereikt, waarmee jullie op vakantie wilden gaan naar Peru.

Op 29 juni 2019 was u de hond aan het uitlaten toen er twee moto's stopten naast u. De passagiers stapten af en haalden hun wapens boven. Een van hen was de man die u eerder al had ontmoet, en hij voerde opnieuw het woord. Hij zei dat ze wisten waar u woonde en werkte, dat u samenwoonde met uw vrouw en kind, en dat ze hen iets zouden aandoen als u geen 280 miljoen pesos (= ongeveer 72.243 euro) zou betalen. U sputterde tegen dat u zoveel geld niet had, maar kreeg als antwoord dat het hen niet kon schelen en dat u moest betalen. De mannen stapten weer op de motor en reden weg. U kwam verschrikt thuis en vertelde aan uw echtgenote wat er gebeurd was. Gezien de ernst van de situatie vond zij dat u naar de autoriteiten moest stappen. Op de ochtend van 02 juli 2019 ging u naar het parket, waar u vertelde wat er u was overkomen en benadrukte dat er overal camera's van handelszaken hangen op de beide plaatsen waar u werd bedreigd. Men overhandigde u een papier waarmee u naar de politie moest gaan. U deed dat diezelfde dag nog en werd onthaald door een ongeïnteresseerde politieagent die u erop wees dat het papier geen formele klacht was, en dat het parket dat opzettelijk doet zodat ze geen onderzoek zouden moeten voeren. Bij de politie moest u een formulier in tweevoud invullen en dan mocht u weer gaan. Aangezien u geen formele klacht had kunnen indienen, zou er ook geen onderzoek komen. Ontmoedigd kwam u weer thuis en deed u relaas van uw wedervaren bij parket en politie. Jullie lazen de papieren die u had meegekregen en ontdekten dat het formulier van de politie dat u had ondertekend een clause bevatte dat de politie ontsloeg van alle aansprakelijkheid als er u of uw gezin iets zou overkomen.

In het besef dat dreigementen in Colombia worden uitgevoerd en dat u kennelijk niet kon rekenen op de hulp van parket en politie besloten jullie dat een vertrek uit Colombia was aangewezen als uw belager zich nogmaals vertoonde. U ging zo weinig mogelijk uit werken, en uw partner kwam al helemaal niet meer buiten. Uw schoonvader had ooit een tijd in België gewoond en de tante van uw vrouw woont nog altijd in België en heeft thans de Belgische nationaliteit. Jullie spraken met de tante van uw vrouw en zij toonde zich bereid om enkele dagen onderdak te bieden en jullie wegwijs te maken in België.

Ongeveer ergens in de tweede week van augustus 2019 werd u nogmaals benaderd door dezelfde man.

Hij werd agressief, viel u aan, en zei dat hij het geld kwam ophalen en dat u geen problemen moest zoeken. Jullie lieten weten aan de tante van uw vrouw dat jullie gingen vertrekken uit Colombia en

zochten naar vliegtuigtickets. Vijf dagen later stopte dezelfde man aan uw kraampje met etenswaren en haalde een wapen boven. Hij zei dat hij het wachten beu was en dat u binnen 15 dagen zou moeten betalen. Toen u andermaal protesteerde dat u het geld simpelweg niet had, trapte hij uw kraampje omver en zei hij dat hem dat niet kon schelen. Vervolgens vertrok hij weer met zijn kompanen. U waarschuwde uw vrouw dat het te gevaarlijk geworden was en dat jullie niet op dezelfde plaats konden blijven tot aan jullie voorziene vertrek. U kwam enkel nog voor de hoogstnoodzakelijke verplaatsingen buiten en op 11 september 2019 verlieten jullie Colombia en gingen jullie naar Ecuador. Daar zijn jullie blijven logeren bij uw schoonouders. Uw vrouw was haar paspoort kwijtgespeeld en moest een nieuw paspoort laten maken. Begin oktober 2019 keerden jullie daarom terug naar Cali. Uw vrouw liet een nieuw paspoort maken en jullie doken onder bij een tante van u. Op 10 oktober 2019 hebben jullie Colombia verlaten. Een dag later kwamen jullie toe in Spanje, van waaruit jullie verder reisden naar België. Op 12 oktober 2019 zijn jullie toegekomen in België en op 03 december 2019 dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door de onbekende man die u bedreigd heeft. In ondergeschikte zin maakt uw vrouw ook melding van een vrees voor de algemene veiligheidssituatie in Colombia waarin jullie zoon zou moeten opgroeien.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw Colombiaanse paspoort, alsook de Colombiaanse paspoorten van uw vrouw en jullie zoon, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van uw huwelijksakte, een klacht bij het parket van Cali, een verzoek om beschermingsmaatregelen van de politie van Cali, en de boarding pass van de vlucht waarmee u naar Europa bent gereisd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In eerste instantie moet in dat kader worden gewezen op de centrale vraag wie jullie precies vrezen in Colombia. Zowel bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5) als tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.21; CGVS vrouw, p.11,18) verklaarden jullie niet te weten wie u precies had bedreigd of tot welke bende hij zou behoren. Vreemd genoeg hebt u zich daarover ook nooit geïnformeerd bij de ouders, broer en zussen van uw vader, met andere woorden bij de mensen die plausibelerwijs meer inlichtingen zouden kunnen verstrekken over met wie uw vader zich in de jaren '90 inliet en over wie er mogelijk verantwoordelijk was voor zijn dood (CGVS, p.21). Deze kennelijke desinteresse in uw eigen problemen doet de wenkbrauwen fronsen. Het spreekt voor zich dat iemand die zegt voor zijn leven te vrezen zou proberen meer te weten te komen over de aard en intensiteit van deze dreiging. Bovendien baseert u uw vrees volledig op uw familieband met uw vader, waardoor de overige verwanten van uw vader uiteraard hetzelfde risico lopen om gevisieerd te worden door dezelfde daders. Dat u in die omstandigheden niet eens uw verwanten verwittigde van het gevaar dat hen boven het hoofd hing (CGVS, p.11,21) valt dan ook moeilijk te begrijpen, vooral in het geval van uw tante bij wie u bent ondergedoken en die derhalve een persoonlijk en verhoogd risico zou hebben gelopen maar die u altijd onwetend hebt gehouden (CGVS, p.14). U kan er alleszins geen afdoende uitleg voor geven dat u nooit met iemand anders van uw familie hebt gesproken over deze beweerde problemen: eerst stelt u dat zij hun mond wel eens voorbij zouden kunnen praten waardoor "iedereen" van uw situatie zou weten (CGVS, p.21), zonder dat u daarbij trouwens opheldert op welke wijze het voor u nadelig zou zijn als de familie wist dat er 24 jaar na de moord op uw vader nog een lijk uit de kast was gevallen.

Wanneer u wordt gevraagd waarom u ook geen waarschuwing had uitgestuurd nadat u zelf uit Cali was vertrokken en dus buiten gevaar was, houdt u het er gewoon op dat u over deze zaken eigenlijk niet meer sprak met uw familie aan vaderskant (CGVS, p.21).

Evenmin kan u enig element aanreiken waaruit zou blijken dat er in Colombia momenteel iemand op zoek is naar u (CGVS vrouw, p.11). Aangezien u geen enkele informatie kan aanreiken over de personen die u vreest, kan trouwens ook niet zomaar worden aangenomen dat deze personen u overal in Colombia zouden kunnen terugvinden, zoals u beweert (CGVS, p.21; CGVS vrouw, p.18). U stapelt met die uitspraak hypothesen op veronderstellingen, die overigens niet worden geschraagd door de elementen in uw dossier. Indien het een fluitje van een cent zou zijn voor uw belagers om u terug te vinden, volgt daaruit dat zij op zijn minst uw zus J. (...) zouden kunnen terugvinden aangezien die ook in Cali woont (CGVS, p.7) en als uw volle zus dezelfde achternamen heeft als u (CGVS, p.15). Ook de ouders, broer en zussen van uw vader wonen trouwens nog altijd in Cali (CGVS, p.13,14,15). Toch hebben voor zover u weet geen van hen problemen gekend in de maanden en jaren sinds u werd bedreigd. U bent daar trouwens ook op gewezen tijdens uw persoonlijk onderhoud nadat u het vermoeden uitte dat corrupte elementen binnen de overheid uw belagers op uw spoor hadden gezet (CGVS, p.13) en moet dan toegeven dat u gewoon aan het speculeren bent, maar dat het evengoed mogelijk is dat iemand u heeft herkend of gewoon wist wie u was (CGVS, p.15).

Het CGVS merkt hierbij ook nog op dat indien u daadwerkelijk zou zijn bedreigd omdat uw vader nog schulden had in het drugsmilieu (CGVS, p.6,8), zo iets geen enkel verband houdt met de Conventie van Genève.

Jullie verklaringen over de door u beweerde feiten zijn echter dermate vaag, inconsistent, op tal van punten ronduit tegenstrijdig en opvallend weinig doorleefd dat ze niet in het minst kunnen overtuigen. Zo zijn er al enkele veelzeggende verschillen tussen uw aanvankelijke verklaringen bij DVZ en uw spontaan relaas tijdens het onderhoud. Bij DVZ stelde u dat de problemen begonnen medio juli 2019 (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), wat u corrigeerde naar juni 2019 op het CGVS (CGVS, p.3), toen u werd benaderd door verschillende personen waarvan er een u aansprak. De man zei dat u uw vader hem nog altijd geld moest en dat u het zou moeten betalen. Indien u niet zou betalen, zouden ze u of uw familie vermoorden (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Tijdens uw spontaan relaas op het CGVS geeft u een andere versie van de feiten: u werd benaderd door een man die u vertelde dat hij uw vader gekend had, en dat ook duidelijk liet blijken, waarna hij zei dat u de schulden van uw vader zou moeten betalen. U zei dat u daar niets mee te maken had en kreeg als antwoord dat u zich geen zorgen moest maken, dat men u nog wel zou vinden (CGVS, p.8). U rept met andere woorden helemaal niet meer van de doodsb bedreiging die jullie toen zouden hebben ontvangen. Uw echtgenote, nochtans gevraagd om volledig, gedetailleerd en precies te vertellen over de gebeurtenissen die tot jullie vertrek uit Colombia hebben geleid, komt in eerste instantie niet verder dan een algemene uitspraak dat u met de dood werd bedreigd (CGVS vrouw, p.9). Wanneer ze even later wordt gevraagd naar wat er precies werd gezegd de eerste keer dat u werd bedreigd, stelt ze dat niet precies te weten omdat zij er niet bij was toen (CGVS vrouw, p.11,12). Dat is nochtans niet hoe u het vertelt: "In 2019 was ik samen met mijn vrouw aan het werk, we waren eten aan het verkopen in het centrum van Cali." (CGVS, p.8). Wat er ook van zij, ook uw echtgenote verklaart uiteindelijk dat u toen niet expliciet werd bedreigd, maar dat enkel duidelijk werd gemaakt dat u zou moeten betalen (CGVS vrouw, p.12). Noch u, noch uw vrouw geven trouwens een precieze datum van wanneer u voor het eerst benaderd zou zijn. Bij DVZ meende u dat u "1 of 2 weken" na de eerste ontmoeting op weg naar huis door dezelfde man werd gewaarschuwd dat u moest betalen, dat ze wisten waar u woonde en werkte dat u een zoon had (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Nochtans staat in uw klacht bij het parket te lezen dat u 20 dagen eerder deze man voor het eerst had gesproken (zie Document 6). U kan het begin van uw problemen dus maar zeer algemeen in de tijd situeren.

Na dit tweede incident stapte u op aanraden van uw vrouw naar het parket, waar men u doorstuurde naar de politie. Bij DVZ, waar u een goede samenvatting hebt gegeven van uw problemen minus een begrijpelijke verwarring tussen 'juni' en 'juli' (CGVS, p.3), eindigt uw relaas op dit punt, toen u niet meer durfde gaan werken omdat u te bang was om uw vrouw en kind achter te laten (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Ook uw vrouw maakte enkel melding van deze twee incidenten: eerst op uw werkplaats en later dicht bij u thuis, waarna uw man aangifte deed maar de autoriteiten eigenlijk niets deden (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Dat verschilt grondig van uw verklaringen op het CGVS. Niet alleen ging u wel nog werken, zij het niet meer elke dag (CGVS, p.10), maar deze gebeurtenissen waren niet eens de aanleiding van jullie vertrek uit Colombia.

Jullie polsten weliswaar al eens bij een tante die in België woont, maar kwamen overeen dat jullie slechts zouden vertrekken als er nog iets zou gebeuren (CGVS, p.10). Het is pas nadat u dezelfde man opnieuw tegenkwam in augustus dat jullie daadwerkelijk besloten om Colombia te verlaten (CGVS, p.10). Ook op dit punt overtuigen uw verklaringen allerm minst. Zo kan u zich niet herinneren wanneer deze gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden, behalve dat het in de tweede helft van augustus

geweest moest zijn (CGVS, p.10,12,17), met ongeveer vijf dagen tussen beide incidenten (CGVS, p.10,16). Uw vrouw, die spontaan niet eens spreekt over deze incidenten (CGVS vrouw, p.9), antwoordt desgevraagd dat u nog twee keer bent bedreigd nadat u klacht had ingediend, maar daarvan "heeft ze geen verdere details" (CGVS vrouw, p.9). Ook zij kan geen precieze datum geven, maar denkt dat de eerste keer tussen 10 en 15 augustus 2019 zou zijn geweest, en de tweede keer aan het einde van de maand (CGVS vrouw, p.15). Nochtans zou het gaan om ernstige feiten, die nota bene aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit Colombia: volgens u was de man heel agressief en heeft hij u fysiek aangevallen, en de tweede keer in augustus stapte hij met getrokken wapen naar u toe, bedreigde u, gaf het ultimatum dat u binnen de 15 dagen moest betalen en vernielde dan uw koopwaar en eetkraampje (CGVS, p.10). Even later wijzigt u deze verklaringen trouwens door te zeggen dat hij u de eerste keer in augustus al een deadline had gegeven, en de tweede in augustus herhaalde dat u voor de opgelegde datum half september het geld bijeen moest krijgen (CGVS, p.15-16). Ermee geconfronteerd dat u deze kernelementen van uw relaas bij DVZ nooit hebt vermeld wijt u dat aan het feit dat u een samenvatting hebt moeten geven. Erop gewezen dat een samenvatting bestaat uit de belangrijkste delen van uw relaas herhaalt u dat het een vaag interview was, en dat u het gewoon niet hebt verteld op dat ogenblik (CGVS, p.16). Dat ook uw vrouw deze beweerde gebeurtenissen niet heeft aangehaald tijdens haar interview bij DVZ zegt u niet geweten te hebben: dat u die details was vergeten had u zelfs niet door totdat u er tijdens het persoonlijk onderhoud op werd gewezen (CGVS, p.16). Ook uw vrouw kan slechts aanvoeren dat het een kort interview is waarin zij een samenvatting heeft gegeven (CGVS vrouw, p.15), waarmee ze dus niet kan ophelderen waarom zowel u als zij deze belangrijke aspecten pas heeft toegevoegd aan het relaas tijdens het persoonlijk onderhoud.

Er is trouwens nog een kernelement van jullie relaas waarop jullie verklaringen ver uiteen lopen: wat er precies van u werd verlangd. U vertelt dat men u op 29 juni 2019 vertelde dat ze u, uw echtgenote of jullie kind iets zouden aandoen als u de 280 miljoen pesos niet zouden betalen (CGVS, p.9). Het is dan ook bijzonder ongeloofwaardig dat uw vrouw eerst moet zeggen dat ze niet weet wanneer u het bedrag te horen kreeg dat jullie zouden moeten betalen (CGVS vrouw, p.10), en dan dat zijzelf daarvan pas op de hoogte werd gebracht op of rond 28 augustus 2019 (CGVS vrouw, p.10). U had immers geen reden om dat geheim te houden en het zou integendeel van primordiaal belang geweest zijn om te weten of u niet gewoon met het spaargeld dat jullie hadden (CGVS, p.20) de problemen konden doen verdwijnen. Jullie verklaren trouwens allebei dat u in juni 2019 aan haar vertelde wat er zich had voorgedaan (CGVS, p.9; CGVS vrouw, p.9) waardoor zij redelijkerwijs zou hebben geweten hoe jullie ervoor stonden op dat ogenblik.

Deze vaststellingen tasten reeds in verregaande mate de geloofwaardigheid van jullie verklaringen aan. Deze twijfels worden verder aangewakkerd door jullie reactie, of eerder het gebrek daaraan, op deze beweerde gebeurtenissen. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt hebt u zich nooit geïnformeerd bij uw verwanten die meer zouden kunnen vertellen over de personen die uw vader hadden gekend, wat op zich reeds merkwaardig is. Nadat u op 29 juni 2019 werd bedreigd met wapenvertoon stapte u naar het parket, waar men u met een document heeft doorgestuurd naar de politie. Pas bij de politie ontdekte u dat het parket u met een kluitje in het riet had gestuurd (CGVS, p.9). Hoewel u had gewild dat de bevoegde instanties een onderzoek zouden voeren en de dader zouden opsporen (CGVS, p.16-17) legde u zich onmiddellijk neer bij het antwoord dat u had gekregen. Hoe slecht uw situatie ook was of werd, u probeerde op geen enkele wijze om uw rechten te doen gelden (CGVS, p.17). Behalve de vanzelfsprekende optie om daarvoor een advocaat in te schakelen bestaat in Colombia trouwens ook de mogelijkheid om daarvoor een ombudsman te contacteren (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Gezien het hermetische taalgebruik in de brief over beschermingsmaatregelen (zie Document 7) was juridisch advies sowieso aangewezen om te verifiëren of u juist had begrepen dat u door het ondertekenen van het document de politie ontsloeg van alle verantwoordelijkheid (CGVS, p.10) want dat blijkt niet onomstotelijk uit de vertaling. Zowel u als uw vrouw menen dat het zinloos is om aan te dringen omdat parket en politie toch niemand bescherming bieden (CGVS, p.17; CGVS vrouw, p.12). Volgens uw vrouw zijn de autoriteiten in Colombia corrupt en voeren ze nooit een onderzoek. Gevraagd wat ze dan precies wilde bereiken door de feiten aan te geven als dat toch niets zou uithalen, houdt ze het op: "Omdat het is wat er is, de politie is het enige wat er is, het is dat of niets." (CGVS vrouw, p.12). Dat jullie nooit enige inspanning hebben gedaan om "het enige dat er is" voor u te doen werken, doet de wenkbrauwen fronsen.

Een en ander wekt het vermoeden dat u slechts bij de autoriteiten bent langs gegaan om niet met lege handen te moeten vertrekken uit Colombia, en deze aangifte slechts beschouwde als een formaliteit. Het is ook pas nadat deze vragen u werden gesteld dat u plots nog toevoegt aan uw relaas dat u na de bedreigingen in augustus 2019 ook naar de politie belde zoals expliciet wordt gevraagd in de brief van de politie (Document 7), maar dat er bij die gelegenheden nooit een patrouille is toegekomen (CGVS,

p.17). Dit is iets waar noch u, noch uw echtgenote spontaan over gesproken hadden toen jullie de beweerde feiten uiteengezet hebben. Uw vrouw kan zich trouwens ook helemaal niet herinneren wanneer u dat gedaan zou hebben (CGVS vrouw, p.17). Ook hier moet weer worden opgemerkt dat u hebt nagelaten om enige stappen te zetten om uw rechten te doen gelden indien u meende dat de reactie van de politie tekortschoot. Het kan dus moeilijk worden aanvaard dat u een doorgedreven poging hebt ondernomen om de bescherming van uw nationale overheid in te roepen.

Ook de beweerde bedreigingen op twee verschillende gelegenheden in augustus 2019 konden u kennelijk niet aanzetten tot kordaat handelen. Hoewel jullie zich hadden voorgenomen om Colombia te verlaten als dezelfde man nogmaals van zich liet horen (CGVS, p.10), zouden jullie pas op 29 of 30 augustus 2019 tickets gekocht hebben om naar België te reizen (CGVS, p.20). Ondanks het uitdrukkelijke verzoek om dit te staven met documenten (CGVS, p.20) hebt u dat trouwens nagelaten tot op heden. Daar waar al niet kan worden ingezien waarom iemand die voor zijn leven vreest zo lang zou talmen om zijn voorgenomen vlucht te concretiseren, moet ook worden opgemerkt dat u al die tijd op hetzelfde adres in Cali bent blijven wonen, tot u op 11 september 2019 zou zijn vertrokken naar Ecuador (CGVS, p.11,18). Bij DVZ verklaarden jullie allebei trouwens nog dat jullie tot oktober 2019 op hetzelfde adres hadden gewoond (DVZ, Verklaring DVZ, p.6; DVZ vrouw, Verklaring DVZ, p.6). Volgens u had wel degelijk gezegd dat jullie vertrokken waren uit het huis van uw tante (CGVS, p.18), wat echter niet overeenstemt met hetgeen werd genoteerd en door u werd ondertekend. Uw vrouw legt uit dat dit jullie laatste adres was omdat jullie nooit in Ecuador hebben gewoond (CGVS vrouw, p.13), wat nog altijd geen licht werpt op jullie toenmalige bewering tot in oktober op dat adres te hebben gewoond, en niet tot in september zoals jullie thans volhouden. Overigens brengen jullie ook van deze beweerde reis en het beweerde verblijf in Ecuador geen enkel bewijs aan. Wat er ook van zij, in de aanloop van jullie vertrek uit Colombia zouden er geen incidenten meer geweest zijn. Nochtans wisten uw belagers waar jullie woonden en benaderden u daar vlakbij (CGVS, p.8) en zou u halverwege augustus al een ultimatum gekregen hebben om te betalen (CGVS, p.15-16). Gevraagd naar de reden dat jullie niet sneller probeerden weg te raken uit Cali verwijst u naar de onwil van uw vrouw om naar Ecuador te gaan (CGVS, p.18), terwijl zij stelt dat jullie nog zoveel spullen hadden en vanalles moesten organiseren voor jullie konden vertrekken (CGVS vrouw, p.15), wat een meer praktische ingesteldheid verraadt. U bent daarop gewezen en herhaalt dat de hoofdrede was dat uw vrouw niet wilde vertrekken naar Ecuador (CGVS, p.18). Het valt moeilijk in te zien waarom uw vrouw liever al jullie levens op het spel zou zetten dan een tijdlang in Ecuador te verblijven. Zelfs indien kan worden aangenomen dat zij er slachtoffer werd van een ernstig misdrijf voor ze in 2014 of 2015 uit Ecuador vertrok (CGVS vrouw, p.5), blijkt uit haar verklaringen dat de dader achteraf nooit meer contact heeft opgezocht met haar (CGVS vrouw, p.12,13) waardoor de veiligheidssituatie in Ecuador in schril contrast stond met het acute gevaar in Colombia. Overigens vermeldt zij ook geen enkel element dat erop zou wijzen dat de Ecuadoraanse autoriteiten niet bereid of in staat zouden zijn om haar bij te staan als ze slachtoffer was van een misdrijf. Het is daarom ook eigenaardig dat jullie in Ecuador veiligheid bereikt hadden, een land waar uw schoonfamilie een verblijfsrecht heeft en zelfs de nationaliteit in het geval van uw schoonzus (CGVS vrouw, p.4,6), maar toch geen enkele poging deden om jullie verblijf daar duurzaam te maken. Dat uw vrouw een afkeer had voor Ecuador doordat er een misdrijf tegen haar gepleegd werd zou eventueel begrepen kunnen worden, maar weegt nog altijd niet op tegen een duidelijk en actueel gevaar voor jullie leven in Cali. Toch kozen jullie ervoor om op 01 of 02 oktober 2019 terug te keren naar die stad (CGVS, p.19). Uw vrouw haalde er een nieuw paspoort op 03 oktober 2019, waarna jullie op 10 oktober 2019 vanuit Cali naar Europa vertrokken. Daarbij moet andermaal worden opgemerkt dat uw vrouw heeft nagelaten om haar verklaringen te staven met de aangifte die ze zou hebben gedaan van het verlies van haar paspoort en de communicaties daaromtrent met de luchtvaartmaatschappij zodat haar gegevens gewijzigd konden worden (CGVS vrouw, p.17,19). Het CGVS stipt ook nog aan dat jullie geen enkele reden aanreiken waarom zij in Cali een paspoort zou moeten laten maken, en dat niet kon doen in de ambassade in Ecuador of in een andere stad in Colombia indien Cali voor jullie te gevaarlijk was.

Verder moet daarbij worden opgemerkt dat u zelfs na aankomst in België laattijdig een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. U bent op 12 oktober 2019 in België toegekomen, maar uit het administratief dossier blijkt dat u pas op 03 december 2019 uw verzoek hebt ingediend. Het is dan ook vreemd dat u, die verklaart naar België te zijn afgereisd omdat u voor uw leven vreesde in Colombia en opnieuw veiligheid wilde bereiken (CGVS, p.19), zo lang zou talmen om bescherming te vragen in België. Deze handelwijze relativeert in ernstige mate de door u beweerde vrees die aan de basis ligt van dat verzoek. Hierbij moet worden opgemerkt dat u in België en Europa verwanten hebt wonen (DVZ, Verklaring DVZ, p.10; CGVS vrouw, p.14) waarvan sommigen in het verleden ook reeds een asielpprocedure hebben doorlopen. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u reeds geruime tijd het plan had opgevat om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en nooit enige poging zou

hebben gedaan om te weten te komen welke praktische stappen u daartoe zou moeten zetten, zoals u beweert (CGVS, p.19; CGVS vrouw, p.14). Er kan immers worden verwacht dat iemand met een nood aan internationale bescherming zo snel mogelijk na het bereiken van veiligheid informatie zou inwinnen over de mogelijkheden om zijn verblijf van een wettelijke grondslag te voorzien, en aldus het risico op een terugkeer naar zijn land van herkomst in te perken. Dat u de omgekeerde redenering hanteert, namelijk dat uw problemen zich afspeelden in Colombia en niet in België waardoor het u niet dringend leek om bescherming te vragen (CGVS, p.20), en zelfs aarzelde om dat te doen omdat u had opgevangen bij een eventuele negatieve beslissing mogelijks gedeporteerd kon worden (CGVS, p.20) relativeert andermaal de door u beweerde vrees.

Uit de feitelijke vaststellingen blijkt tevens dat jullie hoegenaamd geen geheim maakten van jullie reis naar, en verblijf in, België. Uw echtgenote beweert nochtans dat ze alle contact heeft verbroken met Colombia en stelt zelfs onomwonden dat het gevaarlijk zou kunnen zijn als iemand in Colombia zou weten dat jullie in België verblijven nu (CGVS vrouw, p.7,11). Daarmee zet ze zich op dezelfde lijn als u, want u verklaart ook dat uw vrienden nooit op de hoogte zijn gebracht dat u naar België bent gereisd (CGVS, p.8). Toch moet uw vrouw desgevraagd toegeven dat jullie foto's hebben gepost die in België werden genomen, waarbij ze benadrukt dat er geen foto's zijn van een specifieke plek waaruit duidelijk wordt dat ze in België werd genomen (CGVS vrouw, p.14). Deze woorden moet ze dan meteen weer inslikken wanneer er wordt gevraagd naar de foto van jullie aankomst op de luchthaven van Zaventem en een foto van haar voor het gebouw van de Europese Commissie in Brussel, wat ze wijt aan een vergetelheid omdat jullie die foto niet zelf hebben genomen (CGVS vrouw, p.14). Deze uitleg snijdt geen hout: het draait er immers om dat jullie deze foto's zelf publiek gemaakt hebben terwijl jullie beweren zorgvuldig geheim te houden waar jullie nu zijn. Op haar eigen profiel had uw vrouw trouwens ook gepubliceerd dat ze in Brussel woonde, wat wordt aangetoond door de screenshot die de dag voor het persoonlijk onderhoud werd gemaakt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Het is dan ook pas wanneer zij er later in het persoonlijk onderhoud nogmaals op hamert dat zij nooit op Facebook bekend maakte dat ze in België woont, waarmee ze de waarheid manifest geweld aandoet, dat de protection officer merkt dat haar profiel werd aangepast. Het moet dus gaan om een recente wijziging, kort voor het persoonlijk onderhoud. Toch beweert uw echtgenote zich niet te herinneren dat er ooit stond dat ze in Brussel woonde, of dat zij dat onlangs zou hebben gewijzigd (CGVS vrouw, p.16). Met dit betoog brengt zij dus enkel verder schade toe aan jullie algemene geloofwaardigheid: haar beweerde vrees dat jullie gevaar zouden lopen als geweten is waar jullie zijn (CGVS vrouw, p.11) kan in deze omstandigheden niet ernstig genomen worden. De eerder vermelde foto's in en rond Brussel werden gepubliceerd op een profiel onder de naam 'J. M. (...)', wat uw vrouw meteen herkent als zijnde de naam die u gebruikt op Facebook (CGVS vrouw, p.14). Nochtans had u zelf ontkend een alias te gebruiken. U voegde daar aan toe dat men u enkel onder de bijnaam 'Junior' kende (CGVS, p.4-5). Meer nog: uw partner ontkende desgevraagd ronduit dat u een bijnaam had (CGVS vrouw, p.5). Uw advocaat minimaliseert deze tegenstrijdigheid door erop te wijzen dat het de gebruiker van het profiel is die beslist welke naam er op het scherm verschijnt waardoor niet mag worden aangenomen dat uw Facebookvrienden deze bijnaam kennen (CGVS vrouw, p.16), een uitleg die maar weinig kan overtuigen aangezien de naam J. M. (...) bijgevolg zou verschijnen bij alle interacties die uw Facebookvrienden met u hebben. In elk geval volstaat ze niet om op te helderen waarom u deed uitschijnen nooit een andere naam te hebben gebruikt. Jullie kunnen overigens ook niet uitleggen wat u ertoe aanzette om uw naam op Facebook te veranderen. U lacht het weg door te zeggen dat u een geintje met uw vrouw wilde uithalen (CGVS, p.12). Uw vrouw heeft de grap duidelijk niet begrepen: zij speculeert dat u de naam had veranderd als voorzorgsmaatregel, zodat u moeilijker terug te vinden zou zijn (CGVS vrouw, p.14). Aangezien u op Facebook als J. M. (...) meer dan 800 vrienden had, die allemaal konden zien welke foto's u vanuit België postte, kan dan ook niet gevolgd worden dat u geen enkel contact houdt met uw vrienden en hen in het ongewisse hield over het feit dat u Colombia had verlaten (CGVS, p.8). U erkent dan ook dat u niet probeert te verhullen dat u in België bent en verandert dan bruusk het onderwerp door aan te bieden om uw paspoort af te geven terwijl daar helemaal niet naar werd gevraagd (CGVS, p.13). Jullie verklaringen doen dat ook vooral vermoeden dat jullie zaken proberen verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties, en niet zozeer voor iemand in Colombia.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten tonen slechts jullie nationaliteit en identiteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken

worden, net zoals de kopie van de huwelijksakte slechts een indicatie is van uw burgerlijke staat. De boarding pass van de vlucht waarmee u van Cali naar Europa reisde ondersteunt slechts de datum van de reis en de reisroute, die op zich los staan van de door u beweerde vrees. De kopie van de overlijdensakte van uw vader is hoogstens een indicatie dat uw vader in 1995 op gewelddadige wijze om het leven kwam. Op zich volstaat dit feit niet om in uw hoofde een actuele nood aan bescherming aannemelijk te maken en zoals hierboven omstandig werd gemotiveerd hebt u de beweerde feiten die zouden voortvloeien uit uw familieband met uw vader niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft een vrees voor mogelijke represailles vanwege de man aan wie u nog altijd schulden moet betalen omdat zijn handelswaar werd gestolen toen u ze probeerde slijten merkt het CGVS op dat u niet spontaan naar dergelijke vrees hebt verwezen, en dat u nog nooit eerder werd bedreigd of geconfronteerd door deze persoon, en dat u er zelfs nog nooit over had nagedacht dat hij u iets zou willen aandoen (CGVS, p.22), waardoor een eventuele vrees in dit verband puur hypothetisch is en allerm minst wordt geconcretiseerd in uw hoofde.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. T. M. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Cali (Colombia) op (...) 1994. U bent sinds 2016 getrouwd met J. J. A. P. (...). Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner J. J. A. P. (...) (zie ook hieronder):

"(...)"

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw

hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van “de Kwalificatierichtlijn”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partijen geven een inhoudelijke toelichting bij bepalingen en beginselen die zij *in casu* van toepassing achten en voeren vervolgens in hoofdorde aan dat hen de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. Zij lichten dit als volgt toe:

“a) Identificatie van de belager(s), verklaring van hun gedrag en de actualiteit van verzoekers vrees

Verwerende partij neemt verzoekers kwalijk dat zij niet aangeven wij zij precies vrezen, waarom de overige familieleden geen risico lopen en waarom zij hier niet verder naar gevraagd hebben. Verwerende partij stelt de actualiteit van de vrees in vraag.

Men stelt vast bij het lezen van deze redenering dat verwerende partij voorbij gaat aan de specifieke Colombiaanse context van drugskartels en diens implicaties.

In Colombia hebben de drugskartels het heft in handen en zelfs de controle op de lokale autoriteiten. Ze hebben zodanig veel macht dat de plaatselijke bevolking continu wordt geteisterd zonder dit concreet te kunnen verhelpen bij gebrek aan bescherming van de plaatselijke autoriteiten, die geïnfiltreerd zijn of misdaadpartners van de bendes voorstellen.

Er wordt in feite niet betwist dat de vader van verzoeker mogelijks geïmpliceerd was in drugshandel in de jaren 90, alsook de bijnaam El Gago droeg. Er wordt niet formeel betwist dat hij mogelijks vermoord werd in die context.

Het gewelddadig bendegegeweld van Colombia dat directe leden, oud-leden of familieleden van betrokkenen raakt is dus effectief relevant.

De algemene situatie in Colombia kennende, is het immers aannemelijk dat jaren later, via via, de zoon van een eerdere persoon van interesse (verzoeker) wordt aangesproken door (nieuwe) leden van de benadeelde drugskartels, die schulden komen opeisen.

Er kunnen veelvuldige verklaringen worden gegeven voor dergelijk handelen (bendeleden wachten af dat de zoon een zekere leeftijd heeft en voldoende geld verdient om de schulden te kunnen

terugbetalen, of dat hij een gezin heeft gesticht die zij dan ook kunnen bedreigen, enz.), die uiteraard speculaties zijn, maar daarom niet minder plausibel.

Verwerende partij, met haar kennis van de algemene Colombiaanse context, zou moeten inzien dat indien verzoeker werd aangesproken en rechtstreeks bedreigd met de dood om de schulden van zijn vader af te betalen (door een persoon die alles bleek te weten over zijn vader), ook al was dit jaren na de dood van zijn vader, voldoende is jaren na de moord werd aangesproken, dat het voldoende was om een effectief gevaar te lopen.

Verzoeker diende voorzichtig te handelen omwille van het feit dat hij niet een alleenstaande man was maar een gezin met vrouw en minderjarig kind, die slachtoffer zouden kunnen zijn van de situatie. Hij had niet veel keuze en moest zijn gezin in veiligheid brengen, kost wat kost.

Verzoeker kon zich niet verder uitlaten over de identiteit van zijn belager(s) aangezien deze laatste zichzelf niet voorstelde maar liet veronderstellen dat hij tot een kartel hoorde die het gezin van "El Gago" achterna zat omwille van schulden, wat voldoende problematisch is om van weg te vluchten.

Er kan logischerwijze worden gesteld dat de belager(s) van verzoekers leden van een drugskartel zijn waarbij verzoekers vader schulden had opgestapeld. De identificatie is dus tenminste gedeeltelijk en voldoende duidelijk om het risico van vervolging te evalueren. Wat pertinent is, is dat verzoeker mogelijks dodelijk slachtoffer zal worden van het bendegeweld dat de vorm van moord kan aannemen, gezien de objectieve bronnen en statistieken die deze gebruiken ondersteunen.

Hoe dan ook, het risico tot vervolging wordt niet onderhaald door het feit dat de belager niet exact en persoonlijk kan worden geïdentificeerd. Het aanwijzen van een groep als actor van de vervolging is voldoende.

Verder dient te worden gesteld dat het onderwerp van drugskartels en in het bijzonder het geval van verzoekers vader ten aller koste werd vermeden en dit een familiaal taboe was.

Verzoeker hield er niet aan zijn familieleden te ondervragen hierover, onrust zaaien en eventueel anderen in gevaar brengen.

Zo werden er geen vragen gesteld en wist verzoeker, op basis van de culturele context in Colombia, dat zijn leven en dat van zijn gezin in gevaar was, zonder hierover onderzoek te voeren.

Deze context maakt ook dat de vrees nog steeds actueel is. De kartels kunnen op elk moment (zelfs jaren later) opnieuw op de voorgrond komen.

Er dient te worden benadrukt dat tenslotte verzoeker niet veel contact onderhoudt met zijn kerngezin en geen kennis heeft van de eventuele problemen ondervonden door zijn naaste familieleden.

Men merkt doorheen de beslissing dat verwerende partij getuigt van een volledig gebrek aan inrekeningname van de culturele context van het dossier. Verschillende elementen worden steeds weer met een westerse bril geïnterpreteerd, zonder enige beschouwing van hoe het er ter plaatse aan toe gaat.

Nochtans staat de inrekeningname van de culturele context centraal, bij gebrek hieraan bestaat steeds het risico ethnocentrisme toe te passen. Dit principe maakt deel uit van de basisbeginsels die doorheen de asielprocedure dienen te worden toegepast:

Artikel 15.3, a van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) bepaalt als volgt:

(...)

Vooreerst uit verwerende partij twijfels over het gedrag van de belager(s): hoe ze verzoeker vonden, waarom ze enkel bij verzoeker kwamen en niet andere familieleden erbij betrokken, waarom ze jaren later tevoorschijn kwamen, enz.

Echter, verzoekers kunnen voor de handelingen van hun belagers geen verklaring bieden. Zij kunnen niet anders dan bevestigen hoe het slechteriken zijn, zij naar hun eigen zin handelen en op een onverwachte manier. Door te gissen naar hoe de bende zich volgens haar had moeten gedragen, tracht verwerende partij zo een profiel van de bende voorop te stellen die vooreerst niet conform aan verzoekers verklaringen is maar vooral niet juridisch onderbouwd is. Bijgevolg is dit profiel uiteindelijk niet meer waard dan het profiel dat verzoekers van de bende geven.

Verwachten van de asielzoeker dat hij de handelingen van zijn belager verklaart is buitensporig. Bovendien dient verwerende partij rekening te houden met de gegeven culturele context hiervoor: criminele bendes in Colombia gaan chaotisch te werk en zijn onvoorspelbaar. Verwerende partij brengt niets aan die het tegengestelde aantoont.

Er dient verder te worden gebouwd op de verklaringen van verzoekers, met ondersteuning van objectieve bronnen, die het onverwachte, chaotische en eigenwijze karakter van de handelingen van de Colombiaanse bendes bevestigen.

b) tegenstrijdigheden

Er dient te worden opgemerkt dat in bestreden beslissing op een onredelijke en buitensporige manier wordt ingegaan op eventuele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen gemaakt op het CGVS en het DVZ. Er wordt een overdreven belang gehecht aan een verhoor dat plaatsvond in onaangepaste omstandigheden en zonder raadsheer. Dit is bovendien de essentie van de bestreden beslissing.

Men dient in dit verband op te merken dat er in zodanig veel dossiers wordt aangedrongen op het feit dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken steeds in twijfelachtige omstandigheden plaatsvindt (waarbij asielzoekers worden aangemaand om snel te zijn en voortdurend samen te vatten), dat verwerende partij onmogelijk de aantijgingen van verzoeker in dit verband kan negeren.

Er bestaat geen enkele garantie over de juistheid van de gegevens die genoteerd tijdens het verhoor op het DVZ.

Men herhaalt dat zolang er geen volwaardige wettelijke bijstand van een raadsheer wordt toegekend aan asielzoekers tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de verklaringen van dit verhoor niet tegen verzoekers kunnen worden gebruikt. Dit aangezien er duidelijk geen garantie bestaat op het perfect respecteren van de procedurele waarborgen (correcte en geschikte vertaling, voldoende tijd om uit te spreken, enz.).

De volledige argumentering die bijna de gehele beslissing inhoudt van verwerende partij omtrent de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen op het DVZ en de verklaringen op de CGVS ontbreekt dus aan ernst.

In die zin schendt bestreden beslissing de beginsels van redelijkheid en evenredigheid.

Bovendien benadrukken we dat dezelfde asielmotieven worden toegelicht door twee verschillende asielzoekers met een eigen persoonlijkheid, standpunt en interpretatie, waardoor er op zijn minst een zekere marge van verschil dient te worden aanvaard.

Tenslotte dienen de tegenstrijdigheden aangehaald door verwerende partij sterk te worden geminimiseerd om volgende redenen:

- *Betreffende het verschillende relaas op het DVZ en de CGVS kan men de CGVS niet in haar redenering volgen. Men ziet niet in waarom de twee versies zo verschillend zouden zijn. Het komt op hetzelfde neer: verzoekers werden beanderd, er wordt duidelijk gemaakt dat zij de schulden van verzoekers vader dienden te betalen. Bij gebrek hieraan zouden zij problemen ondervinden. Deze essentiële elementen zijn terug te vinden in beide versies. Het is logisch dat op twee verschillende verhoren op een verschillend ogenblik van de procedure toevallig wordt gekozen voor een andere bewoording of de zaken anders worden verwoord (aangezien de vragen ook anders worden gesteld) zonder echter de essentie van de problematiek aan te lasten. Dit betekent niet dat er twee radicaal verschillende versies worden gegeven.*

- *Het verschil tussen 1 à 2 weken en 20 dagen is relativeerbaar: men spreekt over ongeveer 5 dagen verschil, wat de geloofwaardigheid van een volledig relaas niet mag aantasten.*

- *Wanneer verwerende partij aanhaalt dat verzoekers het incident op een verschillend moment situeren, dient te worden opgemerkt dat er echter duidelijk meerdere ontmoetingen waren en verzoekers niet altijd over dezelfde evenementen spreken (verwarring)*

- *Er dient te worden opgemerkt dat duidelijk blijkt uit de verschillende verklaringen dat verzoekers hun relaas vervulde op de CGVS met een ander incident (die ze niet konden vermelden op het DVZ omdat ze de kans er niet toe kregen). De verklaring (op het DVZ) dat de aanleiding van het vertrek van verzoekers (antwoord op vraag van wat waren de problemen) de twee incidenten zijn waarop de klacht volgde is niet onverenigbaar met het feit dat zij besloten om het land te verlaten als er nog iets gebeurde. Het beginpunt van de problemen blijft hetzelfde en het is een combinatie van evenementen die tot het vertrek leidde. Integendeel, het feit dat verzoekers eerst polsten bij hun tante en duidelijk twijfelden het land te verlaten en dit uiteindelijk enkel in extremis deden toont aan dat zij hier omwille van een dwingende reden en niet uit vrije keuze.*

- *Ook het feit dat verzoeker aangaf dat niet meer durfde te gaan werken is op zich niet onverenigbaar met het feit dat hij daarna nog enkele dagen per week naar het werk ging. Dit is enkel een verschillende manier om zich uit te drukken.*

De aangehaalde tegenstrijdigheden en redenering van verwerende partij vormen geenszins een grondslag om de geloofwaardigheid van het asielrelaas in vraag te stellen. Verwerende partij maakt een eigen subjectieve interpretatie van de verklaringen van verzoekers die niet overeenkomen met verzoekers visie (door er een eigen subjectieve interpretatie van te maken, een aanvulling of synoniemen als tegenstrijdigheid aan te zien enz.).

Bovendien staat het 'niet vermelden' van iets niet gelijk aan en tegenstrijdigheid, aangezien alle verzoekers op het CGVS correct gewag maakten van de nodige en dezelfde incidenten op éénlijnige manier.

Er dient tenslotte duidelijk te worden gemaakt dat wat voor verwerende partij 'ingrijpende gebeurtenis' is dit niet altijd zo is voor verzoekers: dit is volkomen subjectief. Voor een asielzoeker die een persoonlijke vervolging meemaakte zijn er numereuze ingrijpende gebeurtenissen, van het ogenblik dat de

vervolgning ontstond tot de dag van het interview, inclusief de incidenten in het land van herkomst maar ook de vlucht uit het land, de scheiding met de familie, de migratieroute, de aankomst in België, de aanpassing aan een nieuwe cultuur maar ook het leven in een centrum, enz. In die context is het kwalijk nemen aan verzoekers dat zij geen melding maakte van een aspect van hun relaas dat voor verwerende partij 'een ingrijpende gebeurtenis' inhoudt, op een interview van 30 minuten, op zijn minst misplaatst.

c) Kennis van verzoekers vrouw betreffende de incidenten

Verwerende partij verwondert zich meermaals over het gebrek aan kennis vanwege de vrouw van verzoeker omtrent de problematiek en diens details (vb. wanneer er exact een gevraagde som werd aangeduid).

Men dient op te merken dat in geval van een getrouwd koppel, waarbij vooral de man rechtstreeks geconfronteerd werd met de asielmotieven, deze meestal zijn vrouw wil beschermen door haar zo weinig mogelijk informatie over te brengen en haar op afstand te houden van het conflict.

Men dient hierbij ook de positie van de vrouw in de Colombiaanse cultuur waar te nemen waarbij zij meestal gehoorzaamt aan haar man, zonder vragen te stellen en zonder op de hoogte te zijn van de reële motieven.

Dit is de reden waarom verzoekster niet op de hoogte was van sommige aspecten van het relaas.

Verwerende partij gaat zoals gezegd volledig voorbij aan de culturele dimensie van het dossier.

Deze redenering van verwerende partij betreft in feite subjectieve menselijke reacties en gedragingen die nochtans inherent zijn aan een asielprocedure. Verwerende partij kan zich niet beperken tot een pure objectivering van de zaak gezien de onvermijdelijke plaats van de subjectiviteit in het asielproces.

Tenslotte bevond verzoeker zich in een moeilijke positie. Dergelijke afpersing, zoals ter sprake in dit dossier is uiterst frequent in Colombia. Dit maakt dat verzoeker in eerste instantie bedacht om het probleem zelf op te lossen zonder enige familielid erbij te betrekken. Hierdoor dacht hij goed te doen door zijn vrouw er niet van alles op de hoogte te brengen en zo weinig mogelijk informatie door te geven aan zijn familieleden.

d) Aangehaalde gebrek aan reactie

Verwerende partij neemt verzoekers kwalijk niet voldoende te reageren op de gebeurtenissen en passief te blijven (vb. niet verder aandringen bij de politie om zijn rechten te laten gelden).

Dit kan echter verklaard worden door verschillende, reeds uiteengezette elementen:

- Ten eerste is de reactie van eenieder uiterst subjectief en is het oordeel van verwerende partij hierover ook alleen maar subjectief en dus onvoldoende om een weigering te funderen

- Ten tweede maakt de culturele context met frequente afpersingen en doodsb bedreigingen dat de reactie van Colombianen niet met een Westerse bril mag worden geïnterpreteerd. Ze leven er immers dagelijks mee en passen zich aan aan deze context.

- Ten derde kan er geen beroep worden gedaan op de plaatselijke autoriteiten die gefiltreerd en corrupt zijn, waardoor verzoeker enige tijd afwachtten voordat zij een klacht gingen indienen en niet verder aandrongen toen er geen bescherming werd gegeven. Dit zou bovendien negatieve aandacht op hen vestigen en hen potentieel in de kijker en dus in gevaar brengen.

Men herinnert verwerende partij eraan dat bendegeweld die in sommige gevallen straffeloosheid geniet is een frequent fenomeen in Colombia en blijft een realiteit, ondanks de zogezegde algemene verbeteringen die tegenpartij aanhaalt.

Ook mediabronnen bevestigen dit:

(...)

<https://www.garda.com/crisis24/news-alerts/139786/colombia-gang-violence-continues-to-rise-in-medellin>

(...)

<http://theconversation.com/violence-and-killings-havent-stopped-in-colombia-despite-landmark-peace-deal-111232>

(...)

<https://data.colombiareports.com/medellin-crime-security-statistics/>

Hoewel in de meeste gevallen alleen de grootste steden het nationale nieuws halen, is het fenomeen hetzelfde in kleinere steden.

Wat hierboven bepaald wordt geldt eveneens voor de regio van verzoeker.

Dit verklaart waarom verzoekers geen vertrouwen hebben in hun eigen autoriteiten.

e) Aangehaalde laattijdige indiening van asielaanvraag

Verwerende partij haalt aan dat verzoekers hun asielaanvraag laattijdig indienden, wat volgens haar ernstig de ernst en geloofwaardigheid van de aangehaalde vrees ondermijnt.

Men dient hierop te repliceren dat vooreerst het termijn tussen de aankomst (12.10.2019) en de indiening van de asielaanvraag (3.12.2019) bijzonder dient te worden gerelativeerd. Hier is GEEN sprake van laattijdige asielaanvraag. Dit termijn van anderhalve maand is volkomen normaal.

Verder gaven verzoekers aan dat ze de angst hadden om gerepatrieerd te worden, indien zij een asielaanvraag indienden. Overwegend het feit dat de politiek van de CGVS zich negatief opstelt ten aanzien van Colombianen en dit onmiskenbaar een bekend feit geworden is, houdt dit steek en is het begrijpelijk dat Colombianen, die een gegronde vrees koesteren ten aanzien van hun vaderland, angstig zijn om een asielaanvraag in te dienen en zo na afloop het bevel krijgen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast is het verkrijgen van informatie over de asielaanvraag niet zo vanzelfsprekend als verwerende partij laat uitschijnen. Verzoekers hadden niet veel referentiepersonen in België die kennis hadden van de asielprocedure.

f) Informatie gehaald uit Facebookprofielen

Verwerende partij neemt verzoekers kwalijk op Facebook te laten zien dat zij in België verblijven en aliassen gebruikt die niet werden gemeld.

Verwerende partij kan niet gevolgd worden in deze redenering.

Ten eerste merkt verzoeker op dat zijn Facebookprofiel bijna uitsluitend wordt gebruikt voor professionele doeleinden (reclame) waardoor hij de meeste van zijn contacten niet kent en waardoor hij met gemak de naam van zijn profiel kon wijzigen zonder dat iemand zich hierover zou verwonderen. Dit neemt niet weg dat deze bijnaam niet gekend is door iedereen en inderdaad het vrucht is van een grap tussen verzoeker en diens echtgenote, na aankomst hier in België. Opnieuw, dit is geen officiële bijnaam, zoals eerlijk uitgelegd tijdens het verhoor.

Ten tweede gingen verzoekers ervan uit dat vanaf hun aankomst in Europa en in het bijzonder België, zij konden rekenen op onze bescherming. Het is ook weinig plausibel (eigenlijk onmogelijk) dat de belagers verzoekers tot in België zouden volgen.

Het is interessant op te merken dat het CGVS de verklaringen van verzoekers in diskrediet brengt deels door de inhoud van de Facebookprofielen, hoewel al is vastgesteld dat het verifiëren en evalueren van informatie die op een Facebook-account wordt geplaatst, allesbehalve eenvoudig is.

Zo herinneren we eraan dat in een arrest van 31 januari 2020, nr. 232.037, Uw Raad heeft bevestigd dat de informatie afkomstig van het Facebook-profiel slechts een zeer zwakke bewijskracht heeft gezien de aannemelijkheid van het bestaan van de mogelijkheid om de gegevens te wijzigen.

In een ander arrest van 15 december 2017, nr. 196.681, oordeelde Uw Raad dat de informatie die voortvloeit uit de raadpleging van een Facebook-profiel niet voldoende draagkrachtig is om er definitieve conclusies uit te trekken."

Verzoekende partijen betogen verder als volgt:

"De asielrelazen van verzoekster en verzoeker zijn gelijk.

Het feit dat verschillende personen dezelfde asielmotieven aanhalen heeft uiteraard implicaties niet alleen betreffende de vorm van de verklaringen maar ook betreffende de inhoud.

De aanwezigheid van drie verschillende personen impliceert een verschillend perspectief en belevenis van evenementen. Het is van belang dat verwerende partij de verschillende persoonlijkheden, emoties en het verleden van éénieder in acht neemt en niet blindelings de verklaringen naast elkaar legt om eventuele tegenstrijdigheden op te zoeken.

Er dient te worden benadrukt dat eventuele verschillen omtrent details of de manier waarop een evenement werd beleefd logisch voortvloeit uit het feit dat de verzoekers drie verschillende personen zijn.

Deze verschillen hoeven niet meteen als tegenstrijdigheden te worden beschouwd."

Daarna geven verzoekende partijen nog een theoretische uiteenzetting over het subjectieve element van de vrees voor vervolging en het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde menen verzoekende partijen in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij houden een theoretisch betoog over de interpretatie van het begrip 'willekeurig geweld' met verwijzing naar de arresten "*Diakité en Elgafagi*" van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) en het arrest "*Sufi and Elmi*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stellen dat de analyse van de commissaris-generaal bezwaarlijk is. Ten eerste omdat het aantal doden

en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en ook andere ernstige schendingen van mensenrechten zoals afpersingen, beperkingen van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, ‘confinement’, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten moeten onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Ten tweede omdat het regionaal verschil vereist dat de veiligheidssituatie ook regionaal moet onderzocht worden terwijl de motivering van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) zou kunnen gebruikt worden voor elke Colombiaan, ongeacht zijn oorsprong. Voorts bekritisieren verzoekende partijen het verschil dat wordt gemaakt tussen rurale en stedelijke gebieden en tussen crimineel en conflict-gerelateerd geweld. Zij menen dat de commissaris-generaal niet kan worden gevolgd waar deze stelt dat de vorm van het geweld dat in steden voorkomt geen verband houdt met het gewapend conflict. De veiligheidssituatie in de steden blijkt volgens hen sterk verband te houden met het conflict in de regio. Zij laten gelden dat het Rode Kruis een verschil maakt tussen het geweld in de steden en op het platteland, doch menen dat de stelling dat het stedelijk geweld geen verband houdt met het conflict voortvloeit uit het mandaat van het Rode Kruis en het internationaal recht dat deze organisatie hanteert, waarna zij ingaan op het begrip ‘gewapend conflict’, zoals dat door het Hof van Justitie, de Advocaat Generaal van dit Hof en UNHCR wordt gedefinieerd.

Verzoekende partijen vestigen vervolgens de aandacht op de algemene situatie in Colombia en stellen dat deze als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd. Zij citeren uit een aantal algemene rapporten en persartikels om de algemene situatie in Colombia te schetsen en menen dat men bij het lezen van het rapport “*Colombie: information sur les Forces armées révolutionnaires de Colombie (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia - FARC), y compris la démobilisation d'anciens combattants; les groupes dissidents, y compris le nombre de combattants, les zones d'opération, les activités et l'intervention de l'État (2016-avril 2018)*” van het Immigration and Refugee Board of Canada van 18 april 2018 kan waarnemen dat het bestaan van het vredesakkoord nog steeds geen aanwijzing is voor een vreedzamer klimaat en dat, in tegendeel, dit akkoord in de praktijk niet correct wordt toegepast en voor veelvuldige negatieve gevolgen zorgde. Onder verwijzing naar diverse persartikels halen verzoekende partijen verder aan dat er sinds april 2021 in Colombia hevige sociale onrust heerst naar aanleiding van de aangekondigde nieuwe fiscale regelgeving en wijzen zij op de gewelddadige reactie van de Colombiaanse autoriteiten die bij gelegenheden uitmondde in onwettige arrestaties, gewonden en zelfs doden. Hoewel de regering van Ivan Duque reageerde met het terugtrekken van de nieuwe fiscale regelgeving, zetten de protesten zich verder tegen de algemene situatie, zo stellen verzoekende partijen, die verder opmerken dat de bestreden beslissingen geen enkele verwijzing bevatten naar deze elementen. Op basis van het geheel van de informatie waaruit zij citeren, komen verzoekende partijen tot het volgende besluit:

“Uit deze talrijke bronnen kan worden afgeleid dat het vredesakkoord met de FARC de gelegenheid gaf tot een korte vredesperiode die echter evolueerde in perverse neveneffecten van het akkoord. Enerzijds is er een sterke ontwikkeling van andere gewapende groeperingen en anderzijds keren exleden van de FARC terug naar de wapens, gezien de onmogelijkheid om de reïntegratie, bepaald door het vredesakkoord te verwezenlijken.

Het klimaat in Colombia kent bijgevolg geen manifeste verbetering, de problematieken zijn slechts verschoven en veranderd. Men kan echter nog steeds spreken van een alarmerende aanwezigheid van gewapende groeperingen en een gewelddadig optreden van de FARC in sommige regio's (doodsbedreigingen, vervolging in geval van onderduiking enz.)”

In uiterst ondergeschikte orde betogen verzoekende partijen dat het gepast is de bestreden beslissingen te vernietigen en hun dossier terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS

22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen *in casu* geschonden achten.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Aangaande de door verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 4 van “de Kwalificatierichtlijn”, voluit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partijen tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen bijgevolg de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet te lopen, nu (i) hij zich nooit heeft geïnformeerd bij zijn verwanten die mogelijkster meer inlichtingen zouden kunnen verstrekken over zijn belager(s) en hen niet verwittigde van het gevaar dat hen boven het hoofd hing, (ii) hij geen element kan aanreiken waaruit zou blijken dat er in Colombia momenteel iemand naar hem op zoek is, (iii) indien hij daadwerkelijk zou zijn bedreigd omdat zijn vader nog schulden had in het drugsmilieu, zoiets geen enkel verband houdt met het Verdrag van Genève, (iv) zijn verklaringen en die van zijn echtgenote, verzoekster *in casu*, over de door hen beweerde feiten dermate vaag, inconsistent, op tal van punten ronduit tegenstrijdig en opvallend weinig doorleefd zijn dat ze niet in het minst kunnen overtuigen, (v) hij geen doorgedreven poging heeft ondernomen om de bescherming van de nationale overheid in te roepen, (vi) de beweerde bedreigingen op twee verschillende gelegenheden in augustus 2019 hem kennelijk niet konden aanzetten tot kordaat handelen, (vii) hij zelfs na aankomst in België laattijdig een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, (viii) uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat hij en verzoekster hoegenaamd geen geheim maakten van hun reis naar en verblijf in België, (ix) de documenten die hij heeft neergelegd deze

beoordeling niet kunnen ombuigen en (x) zijn vrees voor mogelijke represailles vanwege de man aan wie hij nog altijd schulden moet betalen omdat zijn handelswaar werd gestolen puur hypothetisch is en in zijn hoofde allerm minst wordt geconcretiseerd, en omdat (B) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat haar asielmotieven volledig gebaseerd zijn op de asielmotieven van haar partner, verzoeker *in casu*, zodat haar identiek dezelfde status wordt toegekend, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, Colombia, te zijn ontvlucht omwille van problemen met een bende. Midden juni 2019 zou verzoeker benaderd zijn door een man die vroeg of hij de zoon was van “El Gago”, wat de bijnaam was geweest van zijn vader, die actief zou zijn geweest in de drugshandel tot hij in 1995 door bendeleden zou zijn doodgeschoten. De man zou verzoeker hebben laten verstaan dat zijn vader hem nog geld verschuldigd was en dat hij verwachtte dat hij dit zou betalen. Verzoeker zou geantwoord hebben dat hij met die hele zaak niets te maken had, maar de man zou hem gezegd hebben dat hij hem nog wel zou weten te vinden. Op 29 juni 2019 zou verzoeker zijn bedreigd door enkele gewapende mannen, waaronder de man die hem eerder had benaderd. Deze laatste zou hem hebben duidelijk gemaakt dat ze wisten waar hij woonde en werkte, dat hij samenwoonde met zijn vrouw en kind en dat ze hem en zijn gezin iets zouden aandoen indien hij geen 280 miljoen pesos zou betalen.

Verzoeker zou verzoekster op de hoogte hebben gebracht van wat hem overkomen was en zij zou hem opgedragen hebben klacht neer te leggen. Op 2 juli 2019 zou verzoeker naar de *fiscalia* (het parket) gegaan zijn om klacht neer te leggen en daar een papier hebben gekregen waarmee hij vervolgens naar de politie moest gaan. Bij de politie zou verzoeker van een ongeïnteresseerde agent te horen hebben gekregen dat het document dat hij van het parket had gekregen geen formele klacht was. Verzoeker zou bij de politie een formulier in tweevoud hebben moeten invullen met zijn gegevens en daarvan één exemplaar hebben meegekregen. Thuisgekomen zouden verzoekende partijen bij het lezen van de ontvangen documenten ontdekt hebben dat men bij het parket alle details van verzoekers relaas had weggelaten en dat het formulier van de politie een clausule bevatte die de politie ontsloeg van alle aansprakelijkheid indien hen iets zou overkomen. In het besef dat de politie hen niet ging beschermen en dat dreigementen in Colombia worden uitgevoerd, zouden verzoekende partijen besloten hebben dat ze hun land van herkomst zouden verlaten indien hun belager(s) zich nogmaals zou(den) vertonen. Halverwege juli 2019 zouden verzoekende partijen contact hebben opgenomen met een tante van verzoekster in België, die hen zou hebben aangeboden hen desgevallend tijdelijk onderdak te bieden en wegwijs te maken in België. In augustus 2019 zou verzoeker opnieuw benaderd zijn door dezelfde man, die hem fysiek zou hebben aangevallen en gezegd zou hebben dat hij zijn geld kwam innen en daarbij

zijn dreigementen herhaalde. Daarop zouden verzoekende partijen opnieuw gepraat hebben met verzoeksters tante in België en vliegtickets voor België hebben gezocht. Een vijftal dagen later zou dezelfde man verzoeker benaderd hebben aan het kraampje waar hij eten verkocht. De man zou verzoeker vijftien dagen de tijd hebben gegeven om te betalen. Toen verzoeker protesteerde dat hij het geld niet had, zou de man gezegd hebben dat het hem niet kon schelen en zijn kraampje omver hebben geduwd, waarop hij vertrokken zou zijn. Thuisgekomen zou verzoeker verzoekster hebben ingelicht over het gebeuren en zouden zij besloten hebben dat ze in afwachting van hun vertrek niet op dezelfde plek konden blijven wonen. Op 11 september 2019 zouden zij Colombia verlaten hebben en naar Ecuador zijn getrokken, waar zij bij verzoeksters ouders zouden hebben verbleven. Omdat verzoekster haar paspoort was kwijtgespeeld zouden ze begin oktober 2019 teruggekeerd zijn naar Cali om er voor haar een nieuw paspoort af te halen. Gedurende de dagen die hen nog restten tot aan hun voorziene vertrek, zouden verzoekende partijen bij een tante van verzoekster hebben verbleven. Op 10 oktober 2019 zouden zij Colombia hebben verlaten en via Spanje naar België zijn gereisd. Bij terugkeer naar hun land van herkomst stellen verzoekende partijen te vrezen dat zij zullen worden vermoord door de persoon die hen zou hebben bedreigd.

Ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten en het paspoort van hun zoon, de klacht van verzoeker bij het parket, een verzoek aan de politie om beschermingsmaatregelen en een *boarding pass* voor, alsook fotokopieën van de overlijdensakte van verzoekers vader en van hun huwelijksakte (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5+5B, map met 'documenten').

De paspoorten, huwelijksakte en *boarding pass* hebben betrekking op de nationaliteit, identiteit en reisweg van verzoekende partijen. Dit zijn elementen die hier niet ter discussie staan, doch die geen betrekking hebben op de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees. De overlijdensakte kan het gewelddadig overlijden van verzoekers vader staven doch niet de persoonlijke problemen die verzoeker omwille van de familieband met zijn vader zou hebben gekend. De klacht die verzoeker bij het parket zou hebben ingediend bevat louter zijn (summiere) verklaringen over enkele van de door hem aangevoerde feiten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker aangifte heeft gedaan, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze aangifte worden vermeld. Het document dat verzoeker zou hebben meegekregen op het politiekantoor blijkt een standaardformulier te zijn waarop zijn gegevens werden ingevuld en waarin algemene aanbevelingen voor zijn veiligheid worden gegeven. Dergelijk document, dat op verzoekers eenvoudig verzoek werd verkregen en geen enkele verwijzing bevat naar, laat staan bevestiging van, de feiten die hem daartoe zouden hebben aangezet, kan evenmin worden beschouwd als een bewijs van deze feiten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) besluit dat de door verzoekende partijen neergelegde documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of hun verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Dit blijkt evenwel niet het geval te zijn. Zo wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker vooreerst op goede gronden het volgende uiteengezet:

"In eerste instantie moet in dat kader worden gewezen op de centrale vraag wie jullie precies vrezen in Colombia. Zowel bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5) als tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.21; CGVS vrouw, p.11,18) verklaarden jullie niet te weten wie u precies had bedreigd of tot welke bende hij zou behoren. Vreemd genoeg hebt u zich daarover ook nooit geïnformeerd bij de ouders, broer en zussen van uw vader, met andere woorden bij de mensen die plausibelerwijs meer inlichtingen zouden kunnen verstrekken over met wie uw vader zich in de jaren '90 inliet en over wie er mogelijk verantwoordelijk was voor zijn dood (CGVS, p.21).

Deze kennelijke desinteresse in uw eigen problemen doet de wenkbrauwen fronsen. Het spreekt voor zich dat iemand die zegt voor zijn leven te vrezen zou proberen meer te weten te komen over de aard en intensiteit van deze dreiging. Bovendien baseert u uw vrees volledig op uw familieband met uw vader, waardoor de overige verwanten van uw vader uiteraard hetzelfde risico lopen om gevisieerd te worden door dezelfde dadars. Dat u in die omstandigheden niet eens uw verwanten verwittigde van het gevaar dat hen boven het hoofd hing (CGVS, p.11,21) valt dan ook moeilijk te begrijpen, vooral in het geval van uw tante bij wie u bent ondergedoken en die derhalve een persoonlijk en verhoogd risico zou

hebben gelopen maar die u altijd onwetend hebt gehouden (CGVS, p.14). U kan er alleszins geen afdoende uitleg voor geven dat u nooit met iemand anders van uw familie hebt gesproken over deze beweemde problemen: eerst stelt u dat zij hun mond wel eens voorbij zouden kunnen praten waardoor "iedereen" van uw situatie zou weten (CGVS, p.21), zonder dat u daarbij trouwens opheldert op welke wijze het voor u nadelig zou zijn als de familie wist dat er 24 jaar na de moord op uw vader nog een lijk uit de kast was gevallen. Wanneer u wordt gevraagd waarom u ook geen waarschuwing had uitgestuurd nadat u zelf uit Cali was vertrokken en dus buiten gevaar was, houdt u het er gewoon op dat u over deze zaken eigenlijk niet meer sprak met uw familie aan vaderskant (CGVS, p.21)."

De kritiek in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen voorbijgaat aan *"de specifieke Colombiaanse context van drugskartels en diens implicaties"* en het betoog dat waar *in casu* niet wordt betwist dat verzoekers vader mogelijks betrokken was bij de drugshandel in de jaren '90 en in die context vermoord werd, het gelet op de algemene situatie in Colombia aannemelijk is *"dat jaren later, via via, de zoon van een eerdere persoon van interesse (verzoeker) wordt aangesproken door (nieuwe) leden van de benadeelde drugskartels, die schulden komen opeisen"* doen geen afbreuk aan en bieden geen verklaring voor de concrete en pertinente vaststellingen *in casu* op grond waarvan de commissaris-generaal terecht de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partijen in twijfel trekt.

Dat verzoeker voorzichtig diende te handelen omwille van het feit dat hij een gezin met een vrouw en een minderjarig kind had, doet niets af aan de verwachting dat hij in het belang van zijn veiligheid en die van zijn gezin zou proberen informatie te bekomen over zijn belager(s) bij de mensen die er mogelijkerwijs meer over weten, zoals zijn opa, die volgens verzoeker na de dood van zijn vader enkele personen zou hebben aangegeven maar onder bedreiging de klacht weer zou hebben moeten intrekken. Verzoeker verklaarde te denken dat zijn opa niets méér zou weten over de personen die hem bedreigden omdat hij aan Alzheimer lijdt, al erg oud is en soms mensen vergeet, maar uit zijn verklaringen blijkt tevens dat hij met zijn opa nooit gesproken heeft over zijn problemen en dus geen poging heeft ondernomen om er via hem meer over te weten te komen (adm. doss., stuk 4+4B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 14).

Verzoekende partijen wijzen er verder op dat de persoon die verzoeker belaagde zichzelf niet voorstelde maar liet veronderstellen *"dat hij tot een kartel hoorde die het gezin van "El Gago" achterna zat omwille van schulden, wat voldoende problematisch is om van weg te vluchten"*. De identificatie van de belagers is dus tenminste gedeeltelijk en voldoende duidelijk om het risico van vervolging te evalueren, aldus verzoekende partijen, die hieraan toevoegen dat het risico voor vervolging niet onderuit wordt gehaald door het feit dat de belager niet exact en persoonlijk kan worden geïdentificeerd en dat het voldoende is een groep aan te wijzen als actor van de vervolging. Zij gaan met dit betoog evenwel geheel voorbij aan de essentie van wat de commissaris-generaal in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen heeft uiteenzet, met name dat het gelet op de concrete omstandigheden zoals die blijken uit hun relaas, en meer bepaald de link tussen hun persoonlijke problemen en de problemen die verzoekers vader in het verleden met hun belager(s) zou hebben gekend, niet kan overtuigen dat verzoeker geen contact opneemt met familieleden die hem mogelijks meer zouden kunnen vertellen over de perso(o)n(en) met wie zijn vader ooit problemen kende en die er tevens belang bij zouden hebben om te worden gewaarschuwd, rekening houdend met het feit dat verzoeker geen andere aanwijzing heeft waarom hij zou zijn geïdendeerd dan de familieband met zijn vader.

Dat het onderwerp van drugskartels en in het bijzonder het geval van verzoekers vader te allen koste werd vermeden en een taboe was binnen de familie, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud (adm. doss., stuk 4+4B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 14-15). Waar verzoekende partijen voorhouden dat verzoeker er niet van hield zijn familieleden hierover te ondervragen, onrust te zaaien en eventueel anderen in gevaar te brengen, keren zij de pertinente gevolgtrekking van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn familie in gevaar bracht door hen in het ongewisse te laten over de dreiging die hen boven het hoofd hing eenvoudigweg om, zonder *in concreto* toe te lichten op welke wijze verzoeker zijn familie in gevaar zou brengen door hen louter te wijzen op een mogelijk gevaar.

De commissaris-generaal vervolgt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op goede gronden:

"Evenmin kan u enig element aanreiken waaruit zou blijken dat er in Colombia momenteel iemand op zoek is naar u (CGVS vrouw, p.11). Aangezien u geen enkele informatie kan aanreiken over de personen die u vreest, kan trouwens ook niet zomaar worden aangenomen dat deze personen u overal

in Colombia zouden kunnen terugvinden, zoals u beweert (CGVS, p.21; CGVS vrouw, p.18). U stapelt met die uitspraak hypothesen op veronderstellingen, die overigens niet worden geschraagd door de elementen in uw dossier. Indien het een fluitje van een cent zou zijn voor uw belagers om u terug te vinden, volgt daaruit dat zij op zijn minst uw zus J. (...) zouden kunnen terugvinden aangezien die ook in Cali woont (CGVS, p.7) en als uw volle zus dezelfde achternamen heeft als u (CGVS, p.15). Ook de ouders, broer en zussen van uw vader wonen trouwens nog altijd in Cali (CGVS, p.13,14,15). Toch hebben voor zover u weet geen van hen problemen gekend in de maanden en jaren sinds u werd bedreigd. U bent daar trouwens ook op gewezen tijdens uw persoonlijk onderhoud nadat u het vermoeden uitte dat corrupte elementen binnen de overheid uw belagers op uw spoor hadden gezet (CGVS, p.13) en moet dan toegeven dat u gewoon aan het speculeren bent, maar dat het evengoed mogelijk is dat iemand u heeft herkend of gewoon wist wie u was (CGVS, p.15)."

Verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift aan dat er "veelvuldige verklaringen" kunnen worden gegeven voor het handelen van de drugsbende, maar erkennen zelf dat het om loutere speculaties gaat. Zij verwijzen verder naar "de culturele context in Colombia" om te argumenteren dat hun vrees nog steeds actueel is en voegen hieraan toe dat de kartels op elk moment (zelfs jaren later) opnieuw op de voorgrond kunnen komen. Zodoende verklaren verzoekende partijen niet waarom verzoekers familieleden die tot op heden in Cali wonen geen problemen hebben gekend met het drugskartel sinds hij erdoor zou zijn bedreigd. De verklaring dat verzoeker niet veel contact heeft met zijn kerngezin en geen kennis heeft van eventuele problemen die zijn naaste familieleden zouden hebben ondervonden is niet afdoende, daar redelijkerwijze mag worden aangenomen dat eventuele problemen hem wel ter ore zouden zijn gekomen, bijvoorbeeld via de tante die op de hoogte is van de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen (adm. doss., stuk 4+4B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11). Betreffende de culturele context waarnaar zij verwijzen lichten verzoekende partijen toe dat de criminele bendes in Colombia chaotisch te werk gaan en onvoorspelbaar zijn. Voor zover hier al een verklaring in zou kunnen worden gevonden voor de door hen geschetste handelswijze van de bende *in casu*, laten zij na hun beweringen in dit verband te staven met objectieve informatie. Zij maken melding van "objectieve bronnen, die het onverwachte, chaotische en eigenwijze karakter van de handelingen van de Colombiaanse bendes bevestigen", doch laten na deze te voegen bij hun verzoekschrift of eruit te citeren, zodat hier geen rekening mee kan worden gehouden in de beoordeling van hun relaas.

Verzoekende partijen kunnen verder niet worden bijgetreden in zoverre zij het "buitensporig" achten om van hen te verwachten dat zij de handelingen van hun belager(s) kunnen verklaren. De Raad benadrukt dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de door hem aangehaalde feiten en vrees *in concreto* aannemelijk te maken en dat van hem dus aannemelijke, consistente en coherente verklaringen mogen worden verwacht over de elementen die raken aan de kern van zijn relaas. Met hun betoog dat de commissaris-generaal door in de bestreden beslissingen te wijzen op de inconsistenties in het gedrag van hun belager(s) tracht "een profiel van de bende voorop te stellen die vooreerst niet conform aan verzoekers verklaringen is maar vooral niet juridisch onderbouwd is", geven verzoekende partijen te kennen het niet eens te zijn met het desbetreffende motief van de bestreden beslissingen, doch weerleggen of ontkrachten zij dit niet.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen over de door hen aangehaalde feiten dermate vage en inconsistente verklaringen hebben afgelegd dat zij niet in het minst kunnen overtuigen. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

"Zo zijn er al enkele veelzeggende verschillen tussen uw aanvankelijke verklaringen bij DVZ en uw spontaan relaas tijdens het onderhoud. Bij DVZ stelde u dat de problemen begonnen medio juli 2019 (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), wat u corrigeerde naar juni 2019 op het CGVS (CGVS, p.3), toen u werd benaderd door verschillende personen waarvan er een u aansprak. De man zei dat u uw vader hem nog altijd geld moest en dat u het zou moeten betalen. Indien u niet zou betalen, zouden ze u of uw familie vermoorden (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Tijdens uw spontaan relaas op het CGVS geeft u een andere versie van de feiten: u werd benaderd door een man die u vertelde dat hij uw vader gekend had, en dat ook duidelijk liet blijken, waarna hij zei dat u de schulden van uw vader zou moeten betalen. U zei dat u daar niets mee te maken had en kreeg als antwoord dat u zich geen zorgen moest maken, dat men u nog wel zou vinden (CGVS, p.8). U rept met andere woorden helemaal niet meer van de doodsb bedreiging die jullie toen zouden hebben ontvangen. Uw echtgenote, nochtans gevraagd om volledig, gedetailleerd en precies te vertellen over de gebeurtenissen die tot jullie vertrek uit Colombia hebben geleid, komt in eerste instantie niet verder dan een algemene uitspraak dat u met de dood werd bedreigd (CGVS vrouw, p.9). Wanneer ze even later wordt gevraagd naar wat er precies werd gezegd de eerste keer dat u werd bedreigd, stelt ze dat niet precies te weten omdat zij er niet bij was toen

(CGVS vrouw, p.11,12). Dat is nochtans niet hoe u het vertelt: "In 2019 was ik samen met mijn vrouw aan het werk, we waren eten aan het verkopen in het centrum van Cali." (CGVS, p.8). Wat er ook van zij, ook uw echtgenote verklaart uiteindelijk dat u toen niet expliciet werd bedreigd, maar dat enkel duidelijk werd gemaakt dat u zou moeten betalen (CGVS vrouw, p.12). Noch u, noch uw vrouw geven trouwens een precieze datum van wanneer u voor het eerst benaderd zou zijn. Bij DVZ meende u dat u "1 of 2 weken" na de eerste ontmoeting op weg naar huis door dezelfde man werd gewaarschuwd dat u moest betalen, dat ze wisten waar u woonde en werkte dat u een zoon had (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Nochtans staat in uw klacht bij het parket te lezen dat u 20 dagen eerder deze man voor het eerst had gesproken (zie Document 6). U kan het begin van uw problemen dus maar zeer algemeen in de tijd situeren.

Na dit tweede incident stapte u op aanraden van uw vrouw naar het parket, waar men u doorstuurde naar de politie. Bij DVZ, waar u een goede samenvatting hebt gegeven van uw problemen minus een begrijpelijke verwarring tussen 'juni' en 'juli' (CGVS, p.3), eindigt uw relaas op dit punt, toen u niet meer durfde gaan werken omdat u te bang was om uw vrouw en kind achter te laten (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Ook uw vrouw maakte enkel melding van deze twee incidenten: eerst op uw werkplaats en later dicht bij u thuis, waarna uw man aangifte deed maar de autoriteiten eigenlijk niets deden (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Dat verschilt grondig van uw verklaringen op het CGVS. Niet alleen ging u wel nog werken, zij het niet meer elke dag (CGVS, p.10), maar deze gebeurtenissen waren niet eens de aanleiding van jullie vertrek uit Colombia. Jullie polsten weliswaar al eens bij een tante die in België woont, maar kwamen overeen dat jullie slechts zouden vertrekken als er nog iets zou gebeuren (CGVS, p.10). Het is pas nadat u dezelfde man opnieuw tegenkwam in augustus dat jullie daadwerkelijk besloten om Colombia te verlaten (CGVS, p.10). Ook op dit punt overtuigen uw verklaringen allerm minst. Zo kan u zich niet herinneren wanneer deze gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden, behalve dat het in de tweede helft van augustus geweest moest zijn (CGVS, p.10,12,17), met ongeveer vijf dagen tussen beide incidenten (CGVS, p.10,16). Uw vrouw, die spontaan niet eens spreekt over deze incidenten (CGVS vrouw, p.9), antwoordt desgevraagd dat u nog twee keer bent bedreigd nadat u klacht had ingediend, maar daarvan "heeft ze geen verdere details" (CGVS vrouw, p.9). Ook zij kan geen precieze datum geven, maar denkt dat de eerste keer tussen 10 en 15 augustus 2019 zou zijn geweest, en de tweede keer aan het einde van de maand (CGVS vrouw, p.15). Nochtans zou het gaan om ernstige feiten, die nota bene aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit Colombia: volgens u was de man heel agressief en heeft hij u fysiek aangevallen, en de tweede keer in augustus stapte hij met getrokken wapen naar u toe, bedreigde u, gaf het ultimatum dat u binnen de 15 dagen moest betalen en vernielde dan uw koopwaar en eetkraampje (CGVS, p.10). Even later wijzigt u deze verklaringen trouwens door te zeggen dat hij u de eerste keer in augustus al een deadline had gegeven, en de tweede in augustus herhaalde dat u voor de opgelegde datum half september het geld bijeen moest krijgen (CGVS, p.15-16). Ermee geconfronteerd dat u deze kernelementen van uw relaas bij DVZ nooit hebt vermeld wijt u dat aan het feit dat u een samenvatting hebt moeten geven. Erop gewezen dat een samenvatting bestaat uit de belangrijkste delen van uw relaas herhaalt u dat het een vaag interview was, en dat u het gewoon niet hebt verteld op dat ogenblik (CGVS, p.16). Dat ook uw vrouw deze beweerde gebeurtenissen niet heeft aangehaald tijdens haar interview bij DVZ zegt u niet geweten te hebben: dat u die details was vergeten had u zelfs niet door totdat u er tijdens het persoonlijk onderhoud op werd gewezen (CGVS, p.16). Ook uw vrouw kan slechts aanvoeren dat het een kort interview is waarin zij een samenvatting heeft gegeven (CGVS vrouw, p.15), waarmee ze dus niet kan ophelderen waarom zowel u als zij deze belangrijke aspecten pas heeft toegevoegd aan het relaas tijdens het persoonlijk onderhoud.

Er is trouwens nog een kernelement van jullie relaas waarop jullie verklaringen ver uiteen lopen: wat er precies van u werd verlangd. U vertelt dat men u op 29 juni 2019 vertelde dat ze u, uw echtgenote of jullie kind iets zouden aandoen als u de 280 miljoen pesos niet zouden betalen (CGVS, p.9). Het is dan ook bijzonder ongeloofwaardig dat uw vrouw eerst moet zeggen dat ze niet weet wanneer u het bedrag te horen kreeg dat jullie zouden moeten betalen (CGVS vrouw, p.10), en dan dat zijzelf daarvan pas op de hoogte werd gebracht op of rond 28 augustus 2019 (CGVS vrouw, p.10). U had immers geen reden om dat geheim te houden en het zou integendeel van primordiaal belang geweest zijn om te weten of u niet gewoon met het spaargeld dat jullie hadden (CGVS, p.20) de problemen konden doen verdwijnen. Jullie verklaren trouwens allebei dat u in juni 2019 aan haar vertelde wat er zich had voorgedaan (CGVS, p.9; CGVS vrouw, p.9) waardoor zij redelijkerwijs zou hebben geweten hoe jullie ervoor stonden op dat ogenblik."

Verzoekende partijen doen geen afbreuk aan de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) respectievelijk op het CGVS waar zij deze trachten te minimaliseren door erop te wijzen dat de "essentiële elementen" terug te vinden zijn in beide versies van hun relaas. De Raad merkt op dat de tegenstrijdigheden betrekking

hebben op kernaspecten van het relaas van verzoekende partijen en niet kunnen worden herleid tot een verschil in bewoording, zoals verzoekende partijen ten onrechte voorhouden. Met name de vaststelling dat noch verzoeker noch verzoekster bij de DVZ melding hebben gemaakt van de twee incidenten die zich in augustus 2019 zouden hebben voorgedaan, terwijl uit hun verklaringen op het CGVS blijkt dat het eerste van deze twee incidenten de directe aanleiding was voor hun vertrek, schaadt de geloofwaardigheid van hun verklaringen in ernstige mate. Verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd in hun redenering dat zij hun relaas op het CGVS hebben vervolledigd met verklaringen over incidenten die zij bij de DVZ niet zouden hebben kunnen vermelden omdat zij daartoe de kans niet hadden gekregen. Deze bewering vindt geen steun in de vragenlijsten in het administratief dossier, waaruit blijkt dat aan verzoekende partijen bij de DVZ werd gevraagd om een, weliswaar kort, overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot de vlucht uit hun land van herkomst (adm. doss., stuk 7+7B, deel DVZ, vragenlijsten). Desgevraagd aan het begin van hun persoonlijk onderhoud op het CGVS hebben verzoekende partijen overigens geen melding gemaakt van problemen die zich tijdens hun eerste interview bij de DVZ zouden hebben voorgedaan. Beide verzoekende partijen bevestigden dat dit interview goed was verlopen en dat zij toen een goede samenvatting van hun problemen hadden kunnen geven. Verzoeker corrigeerde slechts de maand waarin hij de eerste keer zou zijn benaderd door het bendelid, maar voor het overige hadden hij noch verzoekster opmerkingen over dit interview (adm. doss., stuk 4+4B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 2-3, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 2-3). De omstandigheid dat beide verzoekende partijen op het CGVS *"correct gewag maakten van de nodige en dezelfde incidenten op éénlijnige manier"* doet geen afbreuk aan de vastgestelde omissies in hun verklaringen, die steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op kernelementen van hun relaas die blijkens het geheel van hun verklaringen wel degelijk een ingrijpend karakter hadden, elke poging van verzoekende partijen in het verzoekschrift om de Raad van het tegendeel te overtuigen ten spijt. Bovendien konden noch verzoeker noch verzoekster de beweerde incidenten van augustus 2019 precies in de tijd situeren en waren hun vage verklaringen ook hierover niet eensluidend. De opmerking in het verzoekschrift *"dat er echter duidelijk meerdere ontmoetingen waren en verzoekers niet altijd over dezelfde evenementen spreken (verwarring)"* is niet dienstig nu uit de respectieve passages van de notities van hun persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat zij het over de incidenten in augustus 2019 hebben (adm. doss., stuk 4+4B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10 en 12, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 15).

De kritiek dat overdreven belang wordt gehecht aan het gehoor bij de DVZ, daar dit in onaangepaste omstandigheden en zonder de bijstand van een raadsman heeft plaatsgevonden en er geen enkele garantie bestaat dat de gegevens die tijdens dit gehoor werden genoteerd correct zijn en de procedurele waarborgen werden gerespecteerd, kan niet worden weerhouden. Verzoekende partijen maken op geen enkele wijze *in concreto* aannemelijk dat zij omwille van de omstandigheden waarin hun gehoor bij de DVZ plaatsvond of het feit dat zij toen niet werden bijgestaan door een raadsman niet in staat waren om correcte en volledige verklaringen af te leggen met betrekking tot de kern van hun relaas. Zoals hoger reeds aangehaald, blijkt zulks evenmin uit de notities van hun persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar zij de kans kregen om wijzigingen aan te brengen aan hun bij de DVZ afgelegde verklaringen en hierover opmerkingen te maken.

De Raad benadrukt dat de motieven van de bestreden beslissingen een geheel vormen en niet mogen worden beschouwd als componenten die elk op zich deze beslissingen zouden kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgenomen motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. Zo wordt behalve de vastgestelde discrepanties tussen de bij de DVZ en op het CGVS afgelegde verklaringen ook gewezen op het vage en tegenstrijdige karakter van de verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd op het CGVS.

Verzoekende partijen kunnen voorts niet worden gevolgd in zoverre zij de onderlinge verschillen in hun verklaringen trachten te verklaren door erop te wijzen dat zij verschillende personen zijn *"met een eigen persoonlijkheid, standpunt en interpretatie"*. Van verzoekers om internationale bescherming die zich op dezelfde feiten en gebeurtenissen beroepen ter ondersteuning van hun beschermingsaanvraag mag immers worden verwacht dat zij hierover overeenstemmende verklaringen afleggen, zeker wat betreft de kern van hun relaas, *quod non in casu*. Evenmin overtuigend is het algemene betoog (*post factum*) *"dat in geval van een getrouwd koppel, waarbij vooral de man rechtstreeks geconfronteerd werd met de asielmotieven, deze meestal zijn vrouw wil beschermen door haar zo weinig mogelijk informatie over te brengen en haar op afstand te houden van het conflict"*. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat verzoeker bewust zo weinig mogelijk informatie over de incidenten zou hebben meegedeeld aan

verzoekster. Dit houdt bovendien geen steek, gelet op het evidente belang van deze informatie voor verzoeksters veiligheid. In het licht van de concrete en ernstige dreiging die hen boven het hoofd zou hebben gehangen, kunnen ongefundeerde en vage verwijzingen naar “de positie van de vrouw in de Colombiaanse cultuur” en “de culturele dimensie van het dossier”, alsook naar de subjectiviteit van het menselijk gedrag niet volstaan ter verklaring of verschoning van verzoeksters gebrekkige kennis van kernaspecten van haar relaas. Waar nog kan worden aangenomen dat verzoeker zich in een moeilijke positie bevond en in eerste instantie dacht om het probleem zelf op te lossen zonder er enig familielid bij te betrekken, dient te worden herhaald dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn familieleden ook in een later stadium in het ongewisse zou hebben gelaten, gelet op de ernstige dreiging die ook hen boven het hoofd hing. Specifiek wat verzoekster betreft, kan nog worden gewezen op het evidente belang van deze informatie in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

Verder wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden gewezen op de passieve houding die verzoekende partijen vertoonden in reactie op de door hen aangehaalde gebeurtenissen. Dit wordt in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“Zoals hierboven reeds werd opgemerkt hebt u zich nooit geïnformeerd bij uw verwanten die meer zouden kunnen vertellen over de personen die uw vader hadden gekend, wat op zich reeds merkwaardig is. Nadat u op 29 juni 2019 werd bedreigd met wapenvertoon stapte u naar het parket, waar men u met een document heeft doorgestuurd naar de politie. Pas bij de politie ontdekte u dat het parket u met een kluitje in het riet had gestuurd (CGVS, p.9). Hoewel u had gewild dat de bevoegde instanties een onderzoek zouden voeren en de dader zouden opsporen (CGVS, p.16-17) legde u zich onmiddellijk neer bij het antwoord dat u had gekregen. Hoe slecht uw situatie ook was of werd, u probeerde op geen enkele wijze om uw rechten te doen gelden (CGVS, p.17). Behalve de vanzelfsprekende optie om daarvoor een advocaat in te schakelen bestaat in Colombia trouwens ook de mogelijkheid om daarvoor een ombudsman te contacteren (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Gezien het hermetische taalgebruik in de brief over beschermingsmaatregelen (zie Document 7) was juridisch advies sowieso aangewezen om te verifiëren of u juist had begrepen dat u door het ondertekenen van het document de politie ontsloeg van alle verantwoordelijkheid (CGVS, p.10) want dat blijkt niet onomstotelijk uit de vertaling. Zowel u als uw vrouw menen dat het zinloos is om aan te dringen omdat parket en politie toch niemand bescherming bieden (CGVS, p.17; CGVS vrouw, p.12). Volgens uw vrouw zijn de autoriteiten in Colombia corrupt en voeren ze nooit een onderzoek. Gevraagd wat ze dan precies wilde bereiken door de feiten aan te geven als dat toch niets zou uithalen, houdt ze het op: “Omdat het is wat er is, de politie is het enige wat er is, het is dat of niets.” (CGVS vrouw, p.12). Dat jullie nooit enige inspanning hebben gedaan om “het enige dat er is” voor u te doen werken, doet de wenkbrauwen fronsen. Een en ander wekt het vermoeden dat u slechts bij de autoriteiten bent langs gegaan om niet met lege handen te moeten vertrekken uit Colombia, en deze aangifte slechts beschouwde als een formaliteit. Het is ook pas nadat deze vragen u werden gesteld dat u plots nog toevoegt aan uw relaas dat u na de bedreigingen in augustus 2019 ook naar de politie belde zoals expliciet wordt gevraagd in de brief van de politie (Document 7), maar dat er bij die gelegenheden nooit een patrouille is toegekomen (CGVS, p.17). Dit is iets waar noch u, noch uw echtgenote spontaan over gesproken hadden toen jullie de beweerde feiten uiteengezet hebben. Uw vrouw kan zich trouwens ook helemaal niet herinneren wanneer u dat gedaan zou hebben (CGVS vrouw, p.17).

Ook hier moet weer worden opgemerkt dat u hebt nagelaten om enige stappen te zetten om uw rechten te doen gelden indien u meende dat de reactie van de politie tekortschoot. Het kan dus moeilijk worden aanvaard dat u een doorgedreven poging hebt ondernomen om de bescherming van uw nationale overheid in te roepen.

Ook de beweerde bedreigingen op twee verschillende gelegenheden in augustus 2019 konden u kennelijk niet aanzetten tot kordaat handelen. Hoewel jullie zich hadden voorgenomen om Colombia te verlaten als dezelfde man nogmaals van zich liet horen (CGVS, p.10), zouden jullie pas op 29 of 30 augustus 2019 tickets gekocht hebben om naar België te reizen (CGVS, p.20). Ondanks het uitdrukkelijke verzoek om dit te staven met documenten (CGVS, p.20) hebt u dat trouwens nagelaten tot op heden.

Daar waar al niet kan worden ingezien waarom iemand die voor zijn leven vreest zo lang zou talmen om zijn voorgenomen vlucht te concretiseren, moet ook worden opgemerkt dat u al die tijd op hetzelfde adres in Cali bent blijven wonen, tot u op 11 september 2019 zou zijn vertrokken naar Ecuador (CGVS, p.11,18). Bij DVZ verklaarden jullie allebei trouwens nog dat jullie tot oktober 2019 op hetzelfde adres hadden gewoond (DVZ, Verklaring DVZ, p.6; DVZ vrouw, Verklaring DVZ, p.6). Volgens u had wel degelijk gezegd dat jullie vertrokken waren uit het huis van uw tante (CGVS, p.18), wat echter niet overeenstemt met hetgeen werd genoteerd en door u werd ondertekend. Uw vrouw legt uit dat dit jullie laatste adres was omdat jullie nooit in Ecuador hebben gewoond (CGVS vrouw, p.13), wat nog altijd

geen licht werpt op jullie toenmalige bewering tot in oktober op dat adres te hebben gewoond, en niet tot in september zoals jullie thans volhouden. Overigens brengen jullie ook van deze beweerde reis en het beweerde verblijf in Ecuador geen enkel bewijs aan. Wat er ook van zij, in de aanloop van jullie vertrek uit Colombia zouden er geen incidenten meer geweest zijn. Nochtans wisten uw belagers waar jullie woonden en benaderden u daar vlakbij (CGVS, p.8) en zou u halverwege augustus al een ultimatum gekregen hebben om te betalen (CGVS, p.15-16). Gevraagd naar de reden dat jullie niet sneller probeerden weg te raken uit Cali verwijst u naar de onwil van uw vrouw om naar Ecuador te gaan (CGVS, p.18), terwijl zij stelt dat jullie nog zoveel spullen hadden en vanalles moesten organiseren voor jullie konden vertrekken (CGVS vrouw, p.15), wat een meer praktische ingesteldheid verraadt. U bent daarop gewezen en herhaalt dat de hoofdrede was dat uw vrouw niet wilde vertrekken naar Ecuador (CGVS, p.18). Het valt moeilijk in te zien waarom uw vrouw liever al jullie levens op het spel zou zetten dan een tijdlang in Ecuador te verblijven. Zelfs indien kan worden aangenomen dat zij er slachtoffer werd van een ernstig misdrijf voor ze in 2014 of 2015 uit Ecuador vertrok (CGVS vrouw, p.5), blijkt uit haar verklaringen dat de dader achteraf nooit meer contact heeft opgezocht met haar (CGVS vrouw, p.12,13) waardoor de veiligheidssituatie in Ecuador in schril contrast stond met het acute gevaar in Colombia. Overigens vermeldt zij ook geen enkel element dat erop zou wijzen dat de Ecuadoraanse autoriteiten niet bereid of in staat zouden zijn om haar bij te staan als ze slachtoffer was van een misdrijf. Het is daarom ook eigenaardig dat jullie in Ecuador veiligheid bereikt hadden, een land waar uw schoonfamilie een verblijfsrecht heeft en zelfs de nationaliteit in het geval van uw schoonzus (CGVS vrouw, p.4,6), maar toch geen enkele poging deden om jullie verblijf daar duurzaam te maken. Dat uw vrouw een afkeer had voor Ecuador doordat er een misdrijf tegen haar gepleegd werd zou eventueel begrepen kunnen worden, maar weegt nog altijd niet op tegen een duidelijk en actueel gevaar voor jullie leven in Cali. Toch kozen jullie ervoor om op 01 of 02 oktober 2019 terug te keren naar die stad (CGVS, p.19). Uw vrouw haalde er een nieuw paspoort op 03 oktober 2019, waarna jullie op 10 oktober 2019 vanuit Cali naar Europa vertrokken. Daarbij moet andermaal worden opgemerkt dat uw vrouw heeft nagelaten om haar verklaringen te staven met de aangifte die ze zou hebben gedaan van het verlies van haar paspoort en de communicaties daaromtrent met de luchtvaartmaatschappij zodat haar gegevens gewijzigd konden worden (CGVS vrouw, p.17,19). Het CGVS stipt ook nog aan dat jullie geen enkele reden aanreiken waarom zij in Cali een paspoort zou moeten laten maken, en dat niet kon doen in de ambassade in Ecuador of in een andere stad in Colombia indien Cali voor jullie te gevaarlijk was."

In hun verzoekschrift ondernemen verzoekende partijen geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven. Zij blijven immers in wezen steken in algemene en vage verwijzingen naar het subjectieve karakter van "de reactie van eenieder", "de culturele context met frequente afpersingen en doodsb bedreigingen" en het gebrek aan vertrouwen in de eigen autoriteiten omwille van het frequente bendedgeweld dat in sommige gevallen straffeloosheid geniet. Wat dit laatste element betreft, merkt de Raad nog op dat verzoekende partijen niet verklaren waarom zij geen andere opties hebben benut om hun rechten te doen gelden, zoals het inschakelen van een advocaat of het contacteren van een ombudsman.

De commissaris-generaal vervolgt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt:

"Verder moet daarbij worden opgemerkt dat u zelfs na aankomst in België laattijdig een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. U bent op 12 oktober 2019 in België toegekomen, maar uit het administratief dossier blijkt dat u pas op 03 december 2019 uw verzoek hebt ingediend. Het is dan ook vreemd dat u, die verklaart naar België te zijn afgereisd omdat u voor uw leven vreesde in Colombia en opnieuw veiligheid wilde bereiken (CGVS, p.19), zo lang zou talmen om bescherming te vragen in België. Deze handelwijze relativeert in ernstige mate de door u beweerde vrees die aan de basis ligt van dat verzoek. Hierbij moet worden opgemerkt dat u in België en Europa verwanten hebt wonen (DVZ, Verklaring DVZ, p.10; CGVS vrouw, p.14) waarvan sommigen in het verleden ook reeds een asielp procedure hebben doorlopen. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u reeds geruime tijd het plan had opgevat om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en nooit enige poging zou hebben gedaan om te weten te komen welke praktische stappen u daartoe zou moeten zetten, zoals u beweert (CGVS, p.19; CGVS vrouw, p.14). Er kan immers worden verwacht dat iemand met een nood aan internationale bescherming zo snel mogelijk na het bereiken van veiligheid informatie zou inwinnen over de mogelijkheden om zijn verblijf van een wettelijke grondslag te voorzien, en aldus het risico op een terugkeer naar zijn land van herkomst in te perken. Dat u de omgekeerde redenering hanteert, namelijk dat uw problemen zich afspeelden in Colombia en niet in België waardoor het u niet dringend

leek om bescherming te vragen (CGVS, p.20), en zelfs aarzelde om dat te doen omdat u had opgevangen bij een eventuele negatieve beslissing mogelijks gedepoteerd kon worden (CGVS, p.20) relateert andermaal de door u beweerde vrees."

Door in hun verzoekschrift zonder meer te betwisten dat zij hun verzoek om internationale bescherming laattijdig hebben ingediend, te herhalen dat zij bang waren om te worden gerepatriëerd en voor te houden dat zij in België niet veel referentiepersonen hadden met kennis van de asielpprocedure, weerleggen verzoekende partijen deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, niet.

Tot slot overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt:

"Uit de feitelijke vaststellingen blijkt tevens dat jullie hoegenaamd geen geheim maakten van jullie reis naar, en verblijf in, België. Uw echtgenote beweert nochtans dat ze alle contact heeft verbroken met Colombia en stelt zelfs onomwonden dat het gevaarlijk zou kunnen zijn als iemand in Colombia zou weten dat jullie in België verblijven nu (CGVS vrouw, p.7,11). Daarmee zet ze zich op dezelfde lijn als u, want u verklaart ook dat uw vrienden nooit op de hoogte zijn gebracht dat u naar België bent gereisd (CGVS, p.8). Toch moet uw vrouw desgevraagd toegeven dat jullie foto's hebben gepost die in België werden genomen, waarbij ze benadrukt dat er geen foto's zijn van een specifieke plek waaruit duidelijk wordt dat ze in België werd genomen (CGVS vrouw, p.14). Deze woorden moet ze dan meteen weer inslikken wanneer er wordt gevraagd naar de foto van jullie aankomst op de luchthaven van Zaventem en een foto van haar voor het gebouw van de Europese Commissie in Brussel, wat ze wijt aan een vergetelheid omdat jullie die foto niet zelf hebben genomen (CGVS vrouw, p.14). Deze uitleg snijdt geen hout: het draait er immers om dat jullie deze foto's zelf publiek gemaakt hebben terwijl jullie beweren zorgvuldig geheim te houden waar jullie nu zijn. Op haar eigen profiel had uw vrouw trouwens ook gepubliceerd dat ze in Brussel woonde, wat wordt aangetoond door de screenshot die de dag voor het persoonlijk onderhoud werd gemaakt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Het is dan ook pas wanneer zij er later in het persoonlijk onderhoud nogmaals op hamert dat zij nooit op Facebook bekend maakte dat ze in België woont, waarmee ze de waarheid manifest geweld aandoet, dat de protection officer merkt dat haar profiel werd aangepast. Het moet dus gaan om een recente wijziging, kort voor het persoonlijk onderhoud. Toch beweert uw echtgenote zich niet te herinneren dat er ooit stond dat ze in Brussel woonde, of dat zij dat onlangs zou hebben gewijzigd (CGVS vrouw, p.16). Met dit betoog brengt zij dus enkel verder schade toe aan jullie algemene geloofwaardigheid: haar beweerde vrees dat jullie gevaar zouden lopen als geweten is waar jullie zijn (CGVS vrouw, p.11) kan in deze omstandigheden niet ernstig genomen worden. De eerder vermelde foto's in en rond Brussel werden gepubliceerd op een profiel onder de naam 'J. M. (...)', wat uw vrouw meteen herkent als zijnde de naam die u gebruikt op Facebook (CGVS vrouw, p.14). Nochtans had u zelf ontkend een alias te gebruiken. U voegde daar aan toe dat men u enkel onder de bijnaam 'Junior' kende (CGVS, p.4-5). Meer nog: uw partner ontkende desgevraagd ronduit dat u een bijnaam had (CGVS vrouw, p.5). Uw advocaat minimaliseert deze tegenstrijdigheid door erop te wijzen dat het de gebruiker van het profiel is die beslist welke naam er op het scherm verschijnt waardoor niet mag worden aangenomen dat uw Facebookvrienden deze bijnaam kennen (CGVS vrouw, p.16), een uitleg die maar weinig kan overtuigen aangezien de naam J. M. (...) bijgevolg zou verschijnen bij alle interacties die uw Facebookvrienden met u hebben. In elk geval volstaat ze niet om op te helderen waarom u deed uitschijnen nooit een andere naam te hebben gebruikt. Jullie kunnen overigens ook niet uitleggen wat u ertoe aanzette om uw naam op Facebook te veranderen. U lacht het weg door te zeggen dat u een geintje met uw vrouw wilde uithalen (CGVS, p.12). Uw vrouw heeft de grap duidelijk niet begrepen: zij speculeert dat u de naam had veranderd als voorzorgsmaatregel, zodat u moeilijker terug te vinden zou zijn (CGVS vrouw, p.14). Aangezien u op Facebook als J. M. (...) meer dan 800 vrienden had, die allemaal konden zien welke foto's u vanuit België postte, kan dan ook niet gevolgd worden dat u geen enkel contact houdt met uw vrienden en hen in het ongewisse hield over het feit dat u Colombia had verlaten (CGVS, p.8). U erkent dan ook dat u niet probeert te verhullen dat u in België bent en verandert dan bruusk het onderwerp door aan te bieden om uw paspoort af te geven terwijl daar helemaal niet naar werd gevraagd (CGVS, p.13). Jullie verklaringen doen dat ook vooral vermoeden dat jullie zaken proberen verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties, en niet zozeer voor iemand in Colombia."

De bewering als zou verzoekers Facebookprofiel bijna uitsluitend worden gebruikt voor professionele doeleinden (reclame) "waardoor hij de meeste van zijn contacten niet kent en waardoor hij met gemak de naam van zijn profiel kon wijzigen zonder dat iemand zich hierover zou verwonderen" kan, gelet op het duidelijke privé karakter van de foto's die daarop worden gepost, niet overtuigen (adm. doss.,

stuk 6+6B, map met 'Landeninformatie', nr. 2, screenshots *Facebook*). Bijgevolg kunnen verzoekende partijen niet volhouden dat verzoeker zich op *Facebook* bedient van een bijnaam die niet gekend is door iedereen, aangezien deze naam verschijnt bij alle interacties met zijn contacten op *Facebook* en de link met zijn persoon gemakkelijk kan worden gelegd. Door louter te herhalen dat verzoeker zijn naam op *Facebook* na aankomst in België wijzigde bij wijze van grap die hij met verzoekster wou uithalen, blijven verzoekende partijen in gebreke te verklaren waarom verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud suggereerde dat verzoeker dit deed opdat zijn belagers hem niet zouden kunnen vinden. Het betoog dat verzoekende partijen ervan uitgingen dat zij in België op de bescherming van de autoriteiten konden rekenen en dat het ook weinig plausibel is dat hun belagers hen tot in België zouden volgen doet geen afbreuk aan de inconsistenties in hun verklaringen met betrekking tot voormeld profiel op *Facebook* en aan de vastgestelde discrepantie tussen de door hen voorgehouden discretie over hun verblijf in België enerzijds en hun gedrag op de sociale media anderzijds. De verwijzing naar arresten waarin de Raad in concrete gevallen van oordeel was dat vaststellingen op basis van informatie die werd gedeeld op een *Facebook*profiel onvoldoende bewijs- of draagkrachtig waren, is *in casu* niet dienstig. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden beoordeeld, rekening houdend met de concrete omstandigheden eigen aan de zaak en dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feiten en omstandigheden die ten grondslag lagen aan de arresten waarnaar zij verwijzen gelijkaardig waren aan deze die *in casu* aan de orde zijn. Daarbij dient nog te worden herhaald dat de bestreden beslissingen als een geheel moeten worden gelezen en niet als losse zinnen die elk op zich deze beslissingen zouden kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen aangehaalde motieven dat de commissaris-generaal ertoe heeft doen besluiten aan verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Gelet op het geheel van voormelde motieven van de bestreden beslissingen, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekende partijen de problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet hun land van herkomst te verlaten niet aannemelijk maken. De algemene kritiek dat de bestreden beslissingen getuigen van *“een volledig gebrek aan inrekeningname van de culturele context van het dossier”* en dat verschillende elementen *“met een westerse bril”* worden geïnterpreteerd *“zonder enige beschouwing van hoe het er ter plaatse aan toe gaat”* is niet afdoende in het licht van de concrete en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoekende partijen niet worden weerlegd of ontkracht.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen het volgende in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker opgenomen motief volledig ongemoeid laten:

“Wat betreft een vrees voor mogelijke represailles vanwege de man aan wie u nog altijd schulden moet betalen omdat zijn handelswaar werd gestolen toen u ze probeerde slijten merkt het CGVS op dat u niet spontaan naar dergelijke vrees hebt verwezen, en dat u nog nooit eerder werd bedreigd of geconfronteerd door deze persoon, en dat u er zelfs nog nooit over had nagedacht dat hij u iets zou willen aandoen (CGVS, p.22), waardoor een eventuele vrees in dit verband puur hypothetisch is en allerminst wordt geconcretiseerd in uw hoofde.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoekende partijen volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De hoger gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij hun problemen met een bende(lid) aan wie de vader van verzoeker nog geld zou zijn verschuldigd niet aannemelijk maken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen.

Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen op basis van voormelde landeninformatie als volgt over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo.

Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van

de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Rekening houdend met de verklaringen van verzoekende partijen over hun herkomst uit Colombia, moet in casu de veiligheidssituatie in Cali, de hoofdstad van het departement Valle del Cauca, worden beoordeeld.

De Raad merkt op dat de voorgaande analyse, met name dat het gewapend conflict tussen de rebellengroepen en de regering zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland en dat het geweld in de steden, zoals Cali, vooral gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit, wordt bevestigd door de door verzoekende partijen in het verzoekschrift aangehaalde artikels en rapporten. Het rapport "Colombie : information sur les Forces armées révolutionnaires de Colombie (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia - FARC), y compris la démobilisation d'anciens combattants; les groupes dissidents, y compris le nombre de combattants, les zones d'opération, les activités et l'intervention de l'État (2016-avril 2018)" van Immigration and Refugee Board of Canada van 18 april 2018 maakt melding van het vredesakkoord tussen de FARC en de Colombiaanse overheid en rapporteert over de demobilisering van de FARC en de dissidente groepen en over de invulling van het machtsvacuüm door andere gewapende groeperingen. Het rapport van Amnesty International van 22 februari 2018 stelt dat ondanks de ondertekening van het vredesakkoord tussen de FARC en de Colombiaanse regering het gewapend conflict voortduurt in voormalig territorium van de FARC, waarbij vooral Afro-Colombianen, landbouwgemeenschappen en de inheemse bevolking risico lopen. Dit ligt in de lijn van de voorgaande vaststellingen. Het artikel "Colombie : où en est l'accord de paix avec les FARC qu'Ivan Duque veut réviser ?" van Le Monde van 18 juni 2018 beschrijft de wijzigingen die de nieuwe president Ivan Duque aan het vredesakkoord tussen de FARC en de Colombiaanse overheid wil aanbrengen. De artikels "Colombie: les FARC menacent de reprendre les armes" van France Inter van 24 mei 2018 en "Pourquoi les FARC envisagent de reprendre les armes en Colombie ?" van Les Inrockuptibles van 25 mei 2018 berichten eveneens over de plannen van Ivan Duque om de akkoorden te herzien en speculeren over de mogelijke gevolgen hiervan. Het artikel "Colombia Struck a Peace Deal With Guerrillas, but Many Return to Arms" van The New York Times van 18 september 2018 handelt over de dissidente FARC-leden die het vredesakkoord hebben geweigerd. Ook deze gebeurtenissen stemmen overeen met de hoger aangehaalde informatie.

Waar verzoekende partijen verder nog een aantal internetartikels citeren met betrekking tot de sociale onlusten in Colombia naar aanleiding van een controversiële belastinghervorming die ondertussen weer werd ingetrokken door de regering van president Duque en de gewelddadige reactie van de Colombiaanse autoriteiten tegen betogers met een aantal gewonden en doden tot gevolg, kan de Raad slechts vaststellen dat hieruit blijkt dat er sprake is van sociale onlusten en hardhandig optreden van de autoriteiten met slachtoffers tot gevolg, doch niet dat in gans Colombia actueel voor burgers een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als

gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN